

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, HT Solar fabrikalarından; Kale Kayışlar, Cargill, Migros Depo, yol ve belediye işçilerinden Haberler

Sayfa: 2-4

Haziran 2019 / Sayı: 117

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

ZİNCİRLERİ EMERİN GÜCÜYLE KIRALIM!

Ekmek ve hürriyet için hangi yolu izlemeli?

Erdoğan'ın sivil ve asker müttefikleriyle inşa ettiği istibdad rejimi ekonomiyi batma noktasına getirdi, yozlaşmadan nasibini almayan tek bir kurum bırakmadı, dış siyasette ise emperyalizmle Kayseri pazarlığı tutmadı ve şimdi utanç verici bir teslimiyet döneminin kapıları açılıyor. Her alanda başarısız olmuş ve batağa batmış bir iktidar bir ülkeyi ne kadar yönetmeye devam edebilir? Her yanıyla çürümüş ve yozlaşmış bir rejim daha ne kadar ayakta kalabilir?

İşçi sınıfı grevlerle ve direnişlerle üretimden gelen gücünü ortaya koyarsa, kamu emekçileri, gençler, kadınlar, EYT'liler meydanları doldurursa, bir Birleşik İşçi Cephesi kurulursa, tüm emekçi halk, ekmek ve hürriyet için seferber olursa kendini yıkılmaz gösteren istibdadın un ufak olup dağılacağını görebiliriz. Üstelik emekçi halkın seferberliği, 2023'ü beklemez. Türkiye'yi is-

tibdadın, sermayenin, emperyalizmin zincirlerinden kurtaracak iradeyi bugünden açığa çıkartır. Bu iradenin temsil edileceği yer bugünün zincirli meclisi değil, milli mücadelenin Birinci Meclisi gibi bir kurucu meclis olacaktır. Devrimci İşçi Partisi olarak bizim önerdiğimiz yol budur.

Ancak şimdi Millet İttifakı'nda toplanmış düzen partileri ve onların kuyruğuna takılanlar halkı başka bir yola sevk ediyor. Halkın önemli bir kesimi, AKP İstanbul seçimlerini bir daha kaybederse, mevcut iktidarı tepetaklak edecek son fiskenin vurulacağını düşünüyor. Ne yazık ki bu beklenti boşunadır. Çünkü Erdoğan ve AKP ilk defa sarsılmıyor ve CHP, ne zaman zora düşse hep Erdoğan'ı ve AKP'yi devirecek değil kurtaracak şekilde davrandı.

CHP, 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra meclis çoğunluğunu kaybeden AKP ile koalisyon

görüşmeleri yaparak 1 Kasım'da seçimlerin yenilenmesine yardım etti. Dokunulmazlıkların kaldırılmasına "anayasaya aykırı ama evet" diyerek Erdoğan ve AKP'nin muhalefeti zapturapt altına almasına, kendi milletvekillerinin bile hapse atılmasına yol verdi. Kılıçdaroğlu, daha sonra "sivil darbe" olarak adlandıracağı sürecin önünü, AKP ve MHP ile Yenikapı mitingine giderek açtı. Adalet yürüyüşünde elde ettiği prestiji AKP kurucusu ve lideri Abdullah Gül'ü ortak aday olarak pazarlamak için kullandı. 16 Nisan'da mühürsüz oyları geçerli sayan YSK'ya karşı halk tepki içindeyken CHP evinizde oturun dedi ve Erdoğan'ın atı alıp Üsküdar'ı geçmesine yardımcı oldu. Aynı şey 24 Haziran 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaşandı, Erdoğan'ın kazandığını açıklayan, CHP'nin aday Muharrem İnce oldu. Nihayet aynı CHP, YSK'nın 6 Mayıs'ta

AKP'nin kaybettiği İstanbul seçimlerini iptal etmesine karşı sine-i millet ve boykot seçeneklerini reddederek yine en kritik anda AKP'nin istediğini yaptı.

23 Haziran İstanbul seçimlerinde de durum farklı değil. Kılıçdaroğlu, ekonomik kriz ortamında fırsatçı davranmayacağız diyerek AKP'ye destek vermeye hazır olduklarını söylüyor. Dış siyasette dümeni ABD ve Avrupa emperyalizmine doğru kırmak isteyen AKP'ye yine CHP yol gösteriyor. Ekrem İmamoğlu seçim çalışmasına Erdoğan'ı ziyaret ederek başlamıştı. Hâlâ beraber yönetebiliriz demeye devam ediyor. Millet İttifakı'nın İP'i ve Saadet'i de aynı şarkıyı söylüyor. Hep birlikte sermayenin birleşik bir cephe halinde emekçi halka saldırı programının adı olan Türkiye ittifakına bugünden isimlerini yazdırdılar.

Hep uyardık, hep haklı çıktık. Şimdi de uyarıyoruz. İstanbul'da

seçimleri boykot ediyoruz çünkü Binali Yıldırım'a verilecek her oy işçi sınıfını ezen, patronları zengin eden istibdadın sürdürülmesine, 2023'e kadar iktidarın emperyalizme ve sermayeye hizmet etmek için güven oyu almasına yarayacaktır. Ekrem İmamoğlu ise aldığı her oyu, kazandığı tüm prestiji daha önce Kılıçdaroğlu ve İnce'nin yaptığı gibi en kritik anlarda sömürü düzenin selametini sağlamak için kullanacaktır. Bu, Erdoğan'ın ve AKP'nin iktidarının devamını gerektiriyorsa bugün açıkça söylediğini yarın uygulamaktan imtina etmeyecek ve iktidarın yardımına koşacaktır.

Tüm emekçi halkı, tüm Türkiye'de sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı ekmek ve hürriyet için seferberliğe çağırıyoruz. Milleti sadece emeğin çatısı altında birleştireceğimizi ve geleceği ancak emeğin gücüyle kurabileceğimizi biliyoruz!

Ekonomiye güven yerlerde sürünüyor

5

Emeklilik hakkımız! Kıdeme dokundurtmayız!

6

Tüpraş işçisinin mücadelesi ekmek ve hürriyet mücadelesidir!

7

ABD'nin S-400 tehdidinde utanç verici tepki

10

15-16 Haziran ayaklanması

13

Metal fabrikalarından haberler

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Baskılara karşı yekvücut oluyoruz

Patronun, işçilere karşı baskıları toplu iş sözleşmesinin yaklaşmasıyla arttı. Bu baskılar daha çok günlük üretim sayısını arttırmaya yönelik baskılar ama üretim esnasında en ufak sebeplerden tutanaklarla cezalandırma ve tehditler, rapor alanlara yönelik savunma isteme ya da disiplin kuruluna sevketme, işçilerin üzerindeki iş yükünü fazlaştırmaya yönelik çalışmalar yapmak gibi çeşitli baskılar söz konusu.

İşçiler bu baskılara karşı sendika temsilcileri ile hareket edi-

yor. Baskılara ve patronlara karşı yekvücut olabilmek adına sendika temsilcilerimizin öncülüğünde bir takım faaliyetler içerisindeyiz. Bunlar fabrika içerisinde toplu eylemler olduğu kadar toplu piknik ve geçtiğimiz Ramazan ayı vesilesiyle toplu iftarlar gibi etkinliklerdir. Fabrikada din dilirki ayrımı yapmadan, siyasi iktidarın elinde bulunduran patron partilerinin aksine sorunlarımızı birleşerek çözmektedir.

Toplu sözleşmemiz yaklaşmakta ve ilk sözleşmemizdeki

eksiklikleri giderecek şekilde ve biz işçilerin talepleriyle yeni bir toplu sözleşmeye imza atmak için mücadele edeceğiz. Patronun biz işçilere karşı tuttuğu her tutanak aslında sözleşmeye kendi açısından bir hazırlıktır. Patron hazırlanabilir lakin biz de hazırlanıyoruz, işçilerin birliği ile gelen sendika ve haklarımız yine işçilerin birliği ile muhafaza olacaktır. Bu sendikacı ve sendikacı olmayan tüm işçiler için kazanımların birinci dayanağıdır.

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Sermayenin saldırılarına karşı şarteli indirmeliyiz

Kırmızı bir çizgi var. Çizginin bir tarafında emekçiler öte tarafta sermaye yer alıyor. Başka bir deyişle bu çizginin bir tarafı emek, alın teri, ekmeğe diğer tarafı sömürü düzeni. Çizgi bu kadar net olunca bu çizgiyi aşmak isteyen bir grup da oluyor şüphesiz. Bu grup gözünü ekmeğimize dikmiş, vardiyalarımızı azaltıp, bizi uzun saatler çalıştırıp bizimle aynı sofraya oturup utanmadan ekmeğimizden büyük parçalar almak istiyor. Bu durum karşısında sendikaların da işçilerle birlikte hareket etmesi gerekiyor. Kesinlikle taviz vermeden, patronla birlikte hareket etmeye yeltenmeden işçinin yanında olmak zorundalar. Hiçbir şekilde patronlarla kıdem tazminatı için masaya oturmamaları

gerekiyor mesela. Kitlesele işsizliğe çözüm için, iş güvencesi için yapmaları bunu. Biz olmasak sendikaların da olmayacağını bilerek yapmaları kıdem savunmasını.

Biz saatlerce çalışırken haklarımız bir avuç grup tarafından gasp ediliyor. 1000 TL den fazla kesilen vergilerle paramız kuş gibi kalıyor. Tüm bu saldırılara karşı kolayca paçalarını kurtabileceğini sanıyor sermaye. Yangını patronlar çıkardı ve yangının diğer tarafında bizim yanmamızı izlemek istiyorlar. Bu yangında, fakirleşen işçinin ta kendisi. Ama patronlar unutmamalı biz yanarsak o koca fabrika da yanar. Yakarız, yakmalıyız. Sermayenin saldırılarına karşı şarteli indirmeliyiz.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Tek çıkış yolumuz mücadele etmektir!

Yeni proje clio 5 için bir çok yerde robot sistemi kurdular. Yeni proje çıktıktan sonra diğer yaptığımız araçların üretiminde azalma oldu. Robot kurulumundan sonra bir çok UET'de boşta kalan işçi sayısı fazla olmaya başladı. Bir kısmı çalışan sayısı eksik olan UET'lere gönderildi. Diğer boşta kalan arkadaşların ne olacağı belirsiz! Bu durumdan sonra Oyak Renault işçi alımlarını durdurdu. Fabrikalarda teknolojinin kullanılması, robotların kurulması elbette iyi bir şey! Patronların teknolojiyi ne amaçla kullandığını hepimiz biliyoruz. İşçinin işini hafifletmesi daha rahat çalışması, daha az emek harcaması için değil! Daha fazla kar elde etmek için kullanıyorlar. Çünkü teknolojiyle işler çok daha az emek gücü ve zaman harcayarak yapılabilir. Hatta çoğu iş için insan gücüne gerek bile kalmaz. Ama bugüne baktığımızda bunun böyle olmadığını görürüz. Çünkü patronlar bizleri düşünmezler. Sadece kendi kârlarını ve rahat-

larını düşünürler. Mevcut teknolojiyi çalıştığımız kötü koşulları hafifletmek için değil sermayelerini arttırmak için kullanırlar. Teknoloji ve bilim sermayenin elinde olduğu müddetçe, bu teknolojiyi bizleri daha çok sömürmek, sermayelerini büyütme ve korumak için kullanmaya devam edeceklerdir. İşçiler olarak zor günlerden geçiyoruz. Krizin yarattığı sıkıntılar her geçen gün katlanılmaz hale getiriyor. Ekonomik dar boğazın içindeyiz. Borçlarımızı ödeyemeyiz hale geldik. Evimizde bile eski huzurumuz kalmadı. Stres, sıkıntı,

geçim derdi hepimizi mahvetti. Bir çok arkadaşımız ek iş aramaya başladı. Bir yandan hükümet ve patronlar haklarımıza saldırıya devam ediyorlar. Sendikaların yaşanan bu sıkıntılara karşı pek fazla ses çıkarmaması kabul edilemez. Türk-İş patronlarla uzlaşma tavrından tamamen vazgeçmelidir. Yaşanan bu sıkıntılara karşı tüm fabrikalarda işçilerin üretimden gelen gücünü kullanarak patronlara meydan okumalıdır. Bu konuda işçiler olarak sendikalarımızı mücadele etmeye zorlamaya çalışmalıyız. Tek çıkış yolumuz budur!

Bursa ELS'den bir işçi

Daha iyi koşullarda çalışmak için birlik olmalı ve sendikalaşmalı

Merhaba arkadaşlar, ben Bursa ELS amortisör fabrikasında çalışan bir işçiyim. Çalıştığım fabrikada sendika bulunmuyor. En temel haklarımız gasp edilmiş durumda. Ücretler asgari ücret düzeyinde, bizler geçinebilmek için fazla mesailere kalmak zorundayız. Aylık 100 saati bulan fazla mesailer yaptırılıyor. Yaptırılan fazla mesaiden kaynaklı arkadaşlar evlerinin yolunu unuttular. İş güvenliği ise hak getire. Ben bu fabrikada işe başlayalı 1 ay olmasına rağmen güvenlik ekipmanlarım, iş elbisem halen temin edilmedi. İş ekipmanlarımızdaki eksikler nedeni ile her an ciddi bir yaralanma hatta ölümle karşı karşıyayız. Bunca çalışma

ve emeğimize karşın verilen yemeler doyurmuyor, çay saatlerimiz gasp edilmiş durumda. Hatta servis yetersizliğinden kaynaklı onca saatin sonunda evlerimizde ayakta gitmek zorunda kalıyoruz.

Bu çalışma koşulları haliyle insanların hem bedensel hem ruhsal sağlık sorunları yaşamalarına neden oluyor. Anlayacağımız fabrikamızda sorunlar çığ gibi, say say bitmez vaziyette. Ama aslında çözüm basit; işçiler olarak örgütlenmek ve sendikalaşmak. Tüm bu yaşadığımız nedenlerle daha iyi koşullarda çalışabilmek adına, gasp edilmiş haklarımızı geri kazanmak adına bir an evvel örgütlenmenin ve sendikalaşmanın adımlarını atmalıyız.

Metal fabrikalarından haberler

Gebze Arçelik-LG klima fabrikasından bir işçi

Patronların planlarını bozalım, kırmızı çizgilerini dağıtalım

Memleketin tüm emekçilerinin sorunları benzer, hepimiz fabrikalarımızda, işyerlerimizde benzer sorunlar ile karşı karşıya kalıyoruz. Bunların başında ise çalışma koşulları, düşük ücretler, işten atma tehditleri, iş güvenliği, mobbing gibi en temel sorunlar var.

Fabrikalarımızda eylül ayı itibarı ile sözleşme görüşmeleri başlayacak. Fabrika içinde her ne kadar biz işçilerin en büyük gündemi bu sözleşme görüşmeleri olsa da sendikamız Türk-Metal fabrika içinde sessiz. Ergün Ata-

lay geçenlerde yaptığı bir konuşmada "süreçleri uzatmayacağız, belirlediğimiz tarihlerde grevlerimizi gerçekleştireceğiz" dedi. Ortada hem sendikamızın hem de bizlerin kırmızı çizgileri varsa, mevzu bunları patronlara yedirmemekte. İş saatlik ücretlere, enflasyon oranlarına gelince, bugünkü gıda enflasyonu yüzde otuz bire dayanmış durumda ortada bu rakamlar varken bu dönemi on ile on beş ile kapatmayalım.

Patronlar tüm haklarımızı saldırıyor. Kıdem, zorunlu bes derken, bir çok işçiyi etkileye-

cek yeni yasaları, yönetmelikleri geçirmenin planlarını yapıyorlar. Bunların bazıları, işçi alacak davaları. Normalde 5 yıl olan zaman aşımı süresini şimdi bu davalarda 1 yıla indirmenin planlarını yapıyorlar. Esnek çalışmayı arttıralım, belirli süreli işçi sayısı artsın, deneme süreleri 2 aydan 6 aya çıksın diyorlar. Bunlara kıdem, bes, düşük ücretler, uzun ve ağır çalışma koşulları, sarı sendika, geçim derdi eklenince sorunlar ve dertler biz işçilerin karşısında aşılması gereken bir çin seddine dönüşü veriyor.

Elbet bunları aşmanın bir yolu, yöntemi var. Madem Ergün Atalay işi uzatmayacağız diyor. Madem sendikamız kırmızı çizgilerimize dokundurtmayacağız diyor. Biz Arçelik- Lg işçileri olarak bu kararlılığı büyütelim diyoruz. Eylül de başlayacak tüm Mess görüşmeleri kapalı kapılar ardında değil şeffaf ilerletelim. Patronların ettiği tüm karları bütün işçiler ile paylaşalım, Arçelik-Lg iklimlendirme alanında dünyanın en iyisiyiz diye övünürken, kırdığı ihracat rekorlarını övüne övüne sunarken, bizler açlık sınır-

larına, yoksulluk sınırlarına tabii olmayalım.

Yan çizme, iş birliği yok. Mess görüşmelerinin en büyük takipçisi biz olalım. Bu masanın bir tarafı bizleriz, diğer tarafı patronlar. Madem onların planları, çizgileri ortada, bizlerin kararlılığı ortada. Var olan haklarımız onlara yedirmemek için bir mücadele veriyorsak, patronların planlarını bozmak, çizgilerini dağıtmak için bir mücadele daha verelim. Bunu sadece fabrikadaki arkadaşlarımız, sendikamız ile değil tüm işçi kardeşlerimiz ile verelim.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Toplu İş Sözleşmesi bizindir, hazırlayan da biz olmalıyız

Tofaş'da 3 yıl aradan sonra ikili vardiyaya başladık. Çalışma saatleri üzerine bir çok söylenti çıktı ve çalışanlar en çok çalışma saatleri üzerine sendikaya baskı yaptı. Kadın çalışanların gece eve gitmeleri sorun oluyordu. Bu yüzden eski ikili vardiya çalışma saatleri kabul edildi ve ikili vardiyanın gündüz vardiyası çalışma saatleri hafta içi 06.45-16.30, diğer vardiya ise 16.30/ 02.15 olarak çalışacak, haftasonu da tatil olacak. Lakin, cumartesi günleri mesai oluyor. Ramazan ayının bereketi sanırım bu. Temmuz kadar işler yoğun olacak ancak ondan sonrası karanlık görünüyor. Bunu belki ekonomik kriz belki eylüldeki toplu sözleşme zammı etkilemiş olacaktır. Eylülde toplu sözleşme

zammı olacak lakin buna dair hiç bir bilgi yok, bu konuda hiç kimse bahsetmiyor, taslak ortada yok.

Bu ekonomik krizden ve döviz kurlarının artmasından dolayı, 2017'de Türk Metal Sendikası tarihinin en iyi sözleşmesi dediği ve sözleşme ile aldığı yüzde 27'lik zam eridi gitti. Tabi bu zamda 2015'deki metal fırtınasının büyük etkisi vardı. Peki şimdi ne olacak, nasıl bir sözleşme imzalanacak? Bize yine enflasyon rakamları ile enflasyon zammı mı verilecek, yoksa çalışanlar zaten işini kay-

betme korkusu ile ilgilenirken ve kıdem tazminatı yasası da akılları karıştırmışken bu bir işçi satışı sözleşmesi mi olacak korkusu var. Sözleşme oldu bittiye getirilmeden taslak üzerinde baskı yapmalıyız.

Tüm metal sektöründe çalışanların, sendikaya baskı yapması, taslağı işçilerin kendisinin belirlemesi gerekiyor. Aksi takdirde Türk Metal'in her zaman yaptığı gibi MESS'in olmasına bırakmasına izin vermemeli.

Bu sözleşme, çok önemli bir sözleşme olacak. Çünkü ilerleyen yıllarda hükümet tazminat yasası, zorunlu bireysel emeklilik sistemi ile zaten işçinin maaşından kesintiler yapacak, kriz nedeniyle vergiler artacak, tüketim malları zamlanacak. Tüm bunların yansımalarının biz işçilerin aleyhine olmaması adına sözleşmeyi Türk Metal ve MESS kararlarına bırakılmamalı. Tüm işçiler olarak kendi sözleşmemizi kendimiz hazırlamalıyız.

Bursa Akwel'den bir işçi

Birleşelim, güçlenelim ve ilerleyelim!

Biz işçiler daha iyi koşullarda çalışmak, daha iyi koşullarda yaşamak istiyoruz. Ancak bu isteklerimizin patronlara bağımlı çalıştığımız, patronlara hizmet eden iktidarlar var olduğu müddetçe gerçekleşmesi zordur. Öncelikle fabrikalarımızda işçiler olarak çalışma koşullarımızı iyileştirme adına birlik olmalıyız. Bu birliği sendikalaşarak daha da kuvvetli hale getiririz. Ancak gerçek anlamda emek sömürüsüne son vermek hakkımız olanı almak için yapılması gereken fabrikaların yönetimini ele almaktır. Patronlar işçilerin birlikteliğini bozmak adına işçiyi işçiyeye düşürmenin yollarını ararlar. Örneğin benim gibi bant sistemi ile çalışılan yerlerde sayı çıkarmak önemlidir. Ancak sayılar eşit şekilde çıkarılmış olsa da eşit ücret verilmediği olmaktadır. İşçiler patrona hesap sormak yerine birbirlerine yöneliyorlar, patron yancılarını da bunlara

ön ayak oluyorlar. Çünkü onlar için önemli olan yeterli sayının çıkması ve işçilerin birlik olmamasıdır. Güya işçilere moral olsun diye düzenlenen alkollü etkinliklerde yapılan, yaşanan şeyler fabrikada yaşanan sıkıntılardan daha çok gündeme geliyor. Aslında bırakın bizim böyle etkinliklerle gözümüzü boyamayın, bize hakkımızı verin hatta o koltukları bırakın gidin dememiz gerekiyor. Ekonomik kriz, gelen zamlar, faturalar hep işçileri olumsuz etkiler, patronlar rahat yaşantılarını sürdürmeye devam ederler. Onların evi geçindirme derdi, fatura derdi, eğitim derdi yoktur. İşçilerin emeğini sömürerek kazandıkları onlara yeter de artar bile. Bu yüzden sınıfı bilmek önemlidir. Bizim sınıfımız bellidir; işçi sınıfı! Tüm mücadelemizi işçi sınıfını birleştirmek, güçlendirmek ve ilerletmek için vermeliyiz. Yaşasın sınıf mücadelesi!

Fabrikalardan haberler

Kale Kayış'tan grevci bir işçi

Kale Kayış grevi

Kale Kayış'ta sendikal süreç 2018 Mart ayında başladı. İlk başlarda sessiz ve sakin tek tek üyelikler yapıldı, Mayıs öncesi patron ve idari personel tarafından duyuldu ama başlangıç diye fazla dikkate alınmadı. Eylül ayı sonlarında faaliyetimiz hızla devam ediyordu ve biz soranlara hep düşük rakam söyledik çünkü tam o sırada yetki tespiti için yazışmalar başlamıştı. Yetki belgesi geldikten sonra tabii bize karşı patron tarafının tutumları daha katı oldu. Patron Hasan Faruk Dağlı bize düşman gözü ile bakıyordu. 22.11.2018 tarihinde beni ve iki arkadaşımızı daha işten çıkarttı. Gerçekçe mesai saatinde kahve içmişiz. Evet, yıllardır orda kahve içiliyor. Bahane edip, kod 29 ekleyip çıkışımızı verdi. Bundan sonra asıl süreç başladı. Petrol-İş sendikamız 150 kişiyle ve destekçilerle bir basın açıklaması yaptı.

Arabulucu süreci başladı. Patron avukatı işe iadeye kesinlikle yanaşmadı, "vereceksem iki sene sonra vereceğim tazminatı niye şimdi vereyim diyerek" oyalama taktiği uyguladı. Davanın uzamasını sağladı. Burada sendikal sürece dönmek isterim. Bazı arkadaşlarımız biz 3600'den çıkışımızı alırsak herkes başının çaresine baksın diyerek bir

gecede 32 kişi üye sayımızı düşürdü. Mevki rütbe karşılığında davasını satanlar oldu. Elbette böyle süreçlerde menfaatçiler her yerden türer. Ama biz, sendikamızla birlikte tekrar görüşmeler yaparak üye sayımızı toparlamaya başladık. Yetki belgesi bizdeydi ama sendikayı fabrikaya eylemle kabul ettirmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bunu sendikaya da söyledik.

05.03.2019 tarihinde daha üye olacak arkadaşlarımız var, sayımız 180'leri geçecek dediler. Biz de düşündük en büyük eksikimiz fabrikada işçi sağlığı ve iş güvenliğidir. Çünkü iş güvenliği uzmanı Eda Ziko fabrikada hisse sahibi. Koşullar felaket. Canımız söz konusudur ve artık kaybedecek vakit yoktur. 06.03.2019 tarihinde gece vardiyası çıktı. Gündüz vardiyası hiç girmedi. Direkt fiili greve geçtik. Yasal süreç de başlatıldı. İşkur'a şikayet dilekçeleri verdik. Noter tasdikli ihtarnameler çekildi.

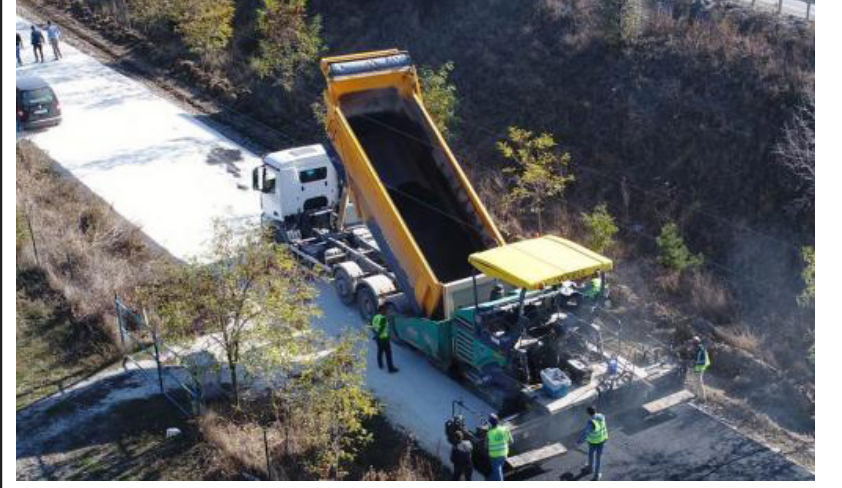
Grevi kırmak için her türlü baskı ve hakareti yaptılar. Grev kırıcı yeni elemanlar almaya başladılar. 200'e yakın eleman aldılar. Zamlar yapıldı. Hatta bu zamana kadar her sene Ramazan erzakına 5 tl zam yapan patron bu sene 250 TL erzak verdi. İşçilere iftar yemeği düzenledi. Bu

iftar yemeğinde arkadaşlarımızın eşleri biz de konuşalım diye iftarın olduğu yerde rezervasyon yaptırdı. Arkadaşlarımız Hasan Faruk Dağlı'nın yanına giderek görüşme talep etmişler. Görüntüde çok iyi karşılanmış, eşleriniz de gelsin iftardan sonra görüşelim demiş. Faruk Dağlı, oğlu Ferhat Dağlı, emekli astsubay bir yönetici ile kalite kontrol müdürü, arkadaşlarımızı kamerazı olan gelin odasına çekmişler. Alaycı konuşmalar yapmışlar sonra hakaretler edip arkadaşlarımızı eşleriyle birlikte darp etmişler. Öyle ki arkadaşımızın 7 aylık bebeğine bile darbe gelmiş. Yanlışlıkla oldu falan diyemezler. Bunun mazereti özrü olmaz. Hastaneden darp raporu aldık, şikayetçi olduk, yasal süreci takip ediyoruz.

Bir de bu esnada söylediği bir laf var patronun: "Bütün servetimi harcayacağım, sizi mahvedeceğim" diyor. Gerçek yüzünü gösteriyor. Biz ise ilk günden itibaren ne dediysek o. Kimsenin servetine göz dikmedik. Kimseyi mahvetmek de istemedik. Ama o fabrikada hayatlarımız mahvoldu. Çiğerlerimiz çürüdü. Ve sonunda da gördüğümüz muamele bunlar oldu. Biz hakkımızı istedik ve hakkımız olanı da alacağız!

Bilecik'ten bir yol işçisi

Direnerek kazanacağız!

Yoldaşlar ben il özel idarede çalışan geçici işçi yoldaşınızım. Daha öncelerden bahsettiğim geriye dönük ödeme davası devam ediyor. Biz geçici işçileri de bu geriye dönük ödemeye haklı olarak faydalanmamız için sendikaya aldılar. Farkındalık güzel şeymiş sonunda hiçbir hakkı olmayan biz geçici işçileri haklarımıza az da olsa yaklaşıyorlar. Yoldaşlar öncelerden birkaç sorunumuz vardı yaklaşık 2-3 hafta önce. Mesailerimizi kaldırmalarına rağmen bizi uzak yerlere yol yapmaya gönderiyorlardı eksik adam ve fazla malzeme ile. Ve mesaiye kaldığımızda yani evimize dönmemiz gereken zamanda

daha yollarda olduğumuzda ise izin ile geri ödeme yapmaya çalışıyorlardı. Tabii bu izin konusu erken dönme durumu olursa gerçekleşiyordu yani kafamıza göre izin yok. Bundan rahatsız olan biz ufaktan sesimizi çıkartmaya başladık ve şefimize direkt olmasa da bu konuyu şöförler ve yetkili kimselerle ulaştırdık. Sorunumuz çözüme tam olarak ulaşmasa da eksik adam kısmını çözmüş bulunmaktayız. Sesinizi gerekli mercilere ulaştırırsanız eğer haklarımızı yavaş yavaş da olsa kazanabiliyoruz. Bunu ekip olarak biz başardık. Selam olsun bütün direnenlere.

Bursa'dan Migros depo işçisi

İşçinin, çiftçinin belini bükenlere karşı birlikte mücadele

Mevcut iktidarda ve ondan öncekilere de olduğu gibi yine kaos, yine kriz ve yine krizin faturası işçilere kesiliyor. Bir yandan 31 mart seçimlerinde seçilmiş olanların mazbatalarına KHK ve diğer sebeplerle el koyan mevcut iktidar ve havarileri bir yandan da işçi hak ve kazançlarına ortak olmaya çalışıyor. İşçinin 2 güvencesinden biri olan kıdem tazminatını hiç edebilmek için bütün güç ve gayretleri ile uğraşanların unuttuğu birşey var; işçi olmazsa patron

zaten olmaz. Ama patron olmazsa işçi olur. Tarımda vb. yerlerde milliyiz diyen iktidar yerli tohumu yasaklayıp, ekip üretene de para cezası ikinci kez yapıldığında hapis cezası vererek ve başka sebeplerle yerli tohumu bitirdi. Şimdi mazot, gübre ve kimyevi tarım ekipmanlarında olan % 150 artışla çiftçinin belini bir kez daha büktü. Tüm bu yaşananlara karşı çiftçisiyle işçisiyle bütün emekçiler birlik olalım, bütün olalım ve mücadele verelim.

Tek Gıda-İş'ten Suat Karlıkaya ve Cargill direniş işçileri

Yılmak yok, mücadeleye devam!

404 gündür sürmekte olan ve sürmeye de devam etmekte olan bir mücadele Cargill mücadelesi. Başlangıcından bu güne kadar ve bugünden sonraki kısmı ayrı alınmalı ve incelenmeli. Bu mücadelede başlarken işçiler sadece şunu biliyorlardı; bir haksızlığa uğramışlardı ve bu haksızlığa karşı bir başkaldırı gerçekleştirmek istedikleri, bu sebeple de direnişe geçtiler. 404 gün boyunca bu mücadeleyi vermek öyle kolay devam ettirilecek bir süreç değil. Üyesi buldukları sendika Tekgıda-İş sendikası da üyelerine sahip çıktı ve bu mücadelenin her zaman destekçisi oldu. Bu işçiler yola çıkarken bir slogan ile yola çıktılar "Çocuklar iyi yaşasın diye babalar direnmiyor!". Gerçekten çocuklara daha güzel bir ülke daha güzel bir dünya bırakacak direnmeliyiz.

İşçiler sesini çıkarmadığı süre-

ce her şey işçilerin aleyhine gelişiyor. En basitinden 2014 yılında 5-6 ayda yerel mahkemelerde bitirilebilen davalar, bugün yok arabulucu yok bilirkişi raporu gibi bir çok gereksiz yeni çıkan uygulamalar yüzünden uzatılmakta ve işçilerin önüne zaman gibi bir yıldırma yöntemi konmaktadır. Ülkeyi yönetenlerin istediği işçinin bir meta bir mal gibi istenildiği zaman kullanılıp istenildiği zaman atılabilmesi, işçi sınıfının isteği ise insanlık yaşamına uygun hakkını alabildiği bir çalışma hayatıdır. Cargill işçilerinin talebi budur. Bu talepler doğrultusunda mücadeleye devam edeceklerdir.

Tabii ki bu mücadeleyi verebilmek kolay değil. Her gün fabrikada beklemek, baskılara karşı çıkabilmek, moral bozucu eleştirilere karşı cevap verebilmek insanı ister istemez yoruyor. İşte tam bu

noktada emek dostlarının ziyaretleri ve dayanışmaları önem kazanıyor. Direnişlerde ki en önemli şey motivasyondur. Bize bu motivasyonu sağlayan şey; emeğin yanındayız diyen emek dostlarının destek ve dayanışması sağlamasıdır. Bu vesile ile bu mücadelede bu desteklerini hiç esirgemeyip mücadeleyi kendi mücadelesi gibi gören Devrimci İşçi Partisine de teşekkür ederiz.

Her zaman söylüyoruz ve söylemeye devam edeceğiz. Cargill direnişi sadece 14 tane işçinin tekrar Cargill fabrikasında işe başlama mücadelesi değildir, Cargill direnişi bir işçi mücadelesidir ve Cargill işçisi kazandığı zaman tüm işçi sınıfı kazanacaktır. Bu sebeple sorumluluğumuzun farkında olarak mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz.

Aliğa Belediyesinden bir işçi

Mücadeleyle kazanacağız!

Ben Aliğa Belediyesi tarafından sözde tasarruf adı altında işten çıkarılan bir işçiyim. 11 yıldır belediyede çalışıyorum. Gösterilen gerekçenin, küçülme adı altındaki dayanağın hiçbir karşılığı yoktur. Aliğa belediyesini yöneten şahıs 5 yıl önce köy ilave oldu, iki belediye buna devredildi yani belediye aslında büyüdü. Yönetimi ilk devraldığı sene fazlalık diye 150 işçiyi

çıkarttı ve aynı dönemde 600'e yakın işçi alındı. Bunların rant ve siyasi sebeplerden yapıldığı bellidir. İlk başta 6 işçi atıldık şimdi 21 kişiye çıktı. Bunun 200-300 olacağı geliyor kulağımıza. Biz atılan işçiler olarak direnmekte kararlıyız. Bu sayı 200-300 olmasın diye de direniyoruz. Sendikamızla yasal işlemleri devam ettiriyoruz ama asıl mücadeleye kazanılır. Halktan mücadelemize destek bekliyoruz.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Ekonomiye güven yerlerde sürünüyor... Emekçi kendi gücüne güvenmeli!

İktidar, Berat Albayrak'ın sözcülüğü ve yandaş medyanın borazanlığının eşliğinde "en kötüsünü geride bıraktık" yalanını söylemeye devam ediyor. Ekonominin genel gidişatı açısından önemli olan "güven endeksleri" ise tam tersini anlatıyor.

Tüketici ve üreticilerin ekonominin geneline yönelik ne kadar güvenli olduklarını ölçen anketlerin sonucunda oluşturulan "ekonomik güven endeksi" 2018 başında 105,2 iken bugün 77,5 ile dibe vurmuş durumda. Üretim tarafında reel sektör endeksi bir önceki aya göre 6,6 puan azaldı. İş yeri bazlı anketlerde gelecek üç ay için de iç ve dış piyasadan gelecek sipariş miktarı ile istihdamda düşüşün devam etmesi bekleniyor. Maliyetlerin ve fiyatların ise artması öngörülüyor. Özellikle inşaat sek-

törü tam anlamıyla alarm veriyor.

Tüketici yani vatandaş tarafında ise durum farklı değil. Vatandaşın haneye ilişkin maddi durum beklentisi yüzde 10, işsizlik beklentisi yüzde 11,3 kötüleşmiş durumda. Zaten düşük olan tasarruf etme ihtimali ise yüzde 20 azalmış. Yani vatandaş kemerleri sıkılmış durumda.

Ekonomi sanki insanlardan ve günlük yaşantımızdan ayrı bir olay gibi anlatılıyor. Halbuki tam tersi söz konusu. Ekonomi tam anlamıyla bir sınıf mücadelesi arenasıdır. Ekonomik kriz sınıfları çok daha açık ve çıplak biçimde karşı karşıya getirmektedir. Vatandaş ekonomik kriz koşullarında hemen tüketimini azaltmış, kemerleri sıkılaşmaya başlamıştır. Bu kendiliğinden olmadı. İşten çıkartmalarla insanlar gelirlerinden oldu. İşte kalanların ise ücretleri enflasyon

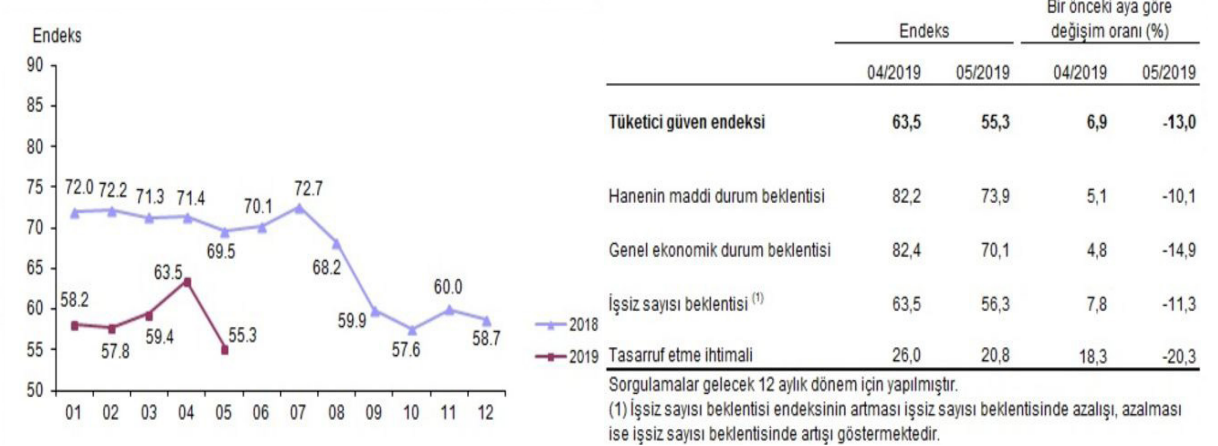
karşısında eridi. İşten atılma korkusu birçok emekçiyi hak ettiği halde zam istemekten alıkoymuyor.

Patronlardan hak ettiğini alamayan, yeni iş bulamayan işçi ve emekçiler, tüketimlerini kısıyor ya da borçlanıyor. Tüm bunlar olurken borsaya gururla milyarlarca

kâr açıklayan holding patronları aslında geniş işçi ve emekçilere krizin faturasını ödetmenin sonucunu alıyorlar. İşçi ve emekçiler sadece kötü ekonomik koşullara bakıp ayağını yorganına göre uzatmakla kalmamalıdır. Ekonominin güvenilecek hali kalmamıştır

ama işçi sınıfının kendi gücüne güvenmesi gerekmektedir. Çünkü bu durum kaderimiz değil. Birlik olur ve mücadele edersek, krizin faturasını patronlara ödeyebiliriz. İşçi emekçi tükendi! Patronların ise bu faturayı ödeyecek milyarları var. Ödetmeliyiz!

Tüketici Güven Endeksi (Kaynak: TÜİK)

Berat Albayrak belden aşağısı felç olan hastaya bacaklarındaki ağrıyı geçirdik diyor

TÜİK, Mayıs ayının sonunda büyüme rakamları ile birlikte dış ticaret rakamlarını da açıkladı. Açıklanan rakamlara göre ilk çeyrekte dış ticaret açığı bir önceki yıl

yaklaşık 27,5 milyar dolar iken bu yıl yüzde 64,4 azalarak 9,7 milyar dolara düştü. Dış ticaret açığının 3 milyar dolara gerilediği Nisan ayı itibarıyla ihracat bir önceki yılın

aynı ayına göre yüzde 4,6 artarak 14,5 milyara ulaşırken ithalatta yüzde 15,1 azalarak 17,5 milyara düştü.

Türkiye'nin dış ticaret açığı, ülke ekonomisine giren ve çıkan paranın tamamının hesabının tutulduğu cari hesabın temel bileşenini oluşturuyor. Bilindiği gibi "cari açık" yani ülkeye giren paradan daha fazlasının yurt dışına çıkıyor olması Türkiye ekonomisinin yapısal sorunlarının başında geliyor. Cari açık her seferinde dış borçlanma ile kapatılıyor ve ülkenin boynundaki borç zinciri giderek ağırlaşıyor.

Şimdi cari açıktaki azalma iktidar tarafından yeni bir başarı öykü-

sü olarak pazarlanmaya çalışılıyor. Oysa biz baştan beri bu durumun bir başarı değil, tam tersine kriz alameti olduğunu söylüyoruz. Çünkü Türkiye'de üretim dışa bağımlıdır. Özellikle sanayi sektöründe otomobilden beyaz eşyaya ürettiğimiz ürünlerin temel parçalarını ve makineleri büyük oranda ithal ediyoruz. Bu yüzden ekonomi büyürken yani üretim artarken, ihracatımız artsa bile ithalat daha büyük oranda artıyor ve cari açık oluşuyor. İçinde bulunduğumuz dönemde ise hem üretim azaldığı için hem de vatandaş yoksullaştığı için ithalatta ciddi bir düşüş gözlemleniyor. İhracatta görülen artış ise daha

yüksek teknoloji ve verimlilikle üretim yaptığımız için değil, Türk lirasının değeri düştüğü (dolar 6 liraya dayandığı için) ve ihrac edilen malların görece fiyatları ile özellikle işçi maliyetleri dış pazarda göre ucuzladığı için gerçekleşiyor. Nitekim aynı durumu 2001 krizinde de görmüştük. Türkiye ekonomisinin çöktüğü yıl cari açık ortadan kalkmış ve Türkiye 3,3 milyar dolar cari fazla vermişti.

Berat Albayrak'ın ve iktidar yanlısı medyanın bu tablo karşısında cari açık sorunu çözüldü demesi, belden aşağısı felç olan hastaya bacaklarındaki ağrıyı yok ettik demekle aynı anlama gelmektedir.

TÜİK büyüme rakamlarını açıkladı: Halk yoksullaşmaya devam ediyor

İktidar teknik resesyondan çıktık algısını yaratmaya çalışırken rakamlar halkın yüzde 4,7 yoksullaştığına işaret ediyor! 2019 yılının ilk çeyreğine ait büyüme verileri açıklandı. Bu verilere göre Türkiye yılın ilk çeyreğinde yıllık bazda yüzde 2,6 küçüldü. Aynı aylarda işsizliğin rekor kırdığı, güvenilirliği şüpheli enflasyon verilerinin bile mutfaktaki yangını gizleyemediği memlekette patronların keyfi yerinde. Her kötü veri onlara yeni bir

paket, biz emekçilere ise bir soygun olarak geri dönüşür.

Bir yandan da halkı yanıltmak için rakamlarla oynamaya devam ediyorlar. Son çeyrekte yüzde 1,6 büyüme var deyip teknik resesyondan çıkıldı diyorlar. Oysa rakamlar ortada. TÜİK açıklamasına göre yıllık küçülme beklenin 0,1 puan üstünde yüzde 2,6 gerçekleşti. Vatandaş "ben yoksullaştım ne demek krizden çıkmak" diyecektir. Nitekim rakamlar da bu yoksullaş-

mayı doğruluyor. İktidarın teknik resesyondan çıktık dediği çeyrekte hanehalkı tüketimi yüzde 4,7 azaldı. EYT'liye gelince kriz var, 3600 ek gösterge isteyene "bütçeye yük olur," işsizlere gelince "herkes iş bulacak diye bir şey yok" diyen iktidar, patronlara gelince kıdem tazminatının gaspına ve işsizlik fonunun peşkeş çekilmesine tamam diyor. Ama yağma yok, sizin yaratığınız krizin bedelini biz ödemeyeceğiz.

Özel kapsamlı TÜFE göstergeleri, Mayıs 2019

Grup	Kapsam	Bir önceki yılın Aralık		On iki aylık ortalamalara göre değişim oranı (%)
		Bir önceki aya göre değişim oranı (%)	ayına göre değişim oranı (%)	
1. Özel kapsamlı TÜFE göstergeleri				
A	Mevsimlik ürünler hariç TÜFE	1,72	5,06	18,61
	İşlenmemiş gıda	-4,71	15,40	35,33
	Taze meyve ve sebze	-14,98	17,96	47,62
	Diğer işlenmemiş gıda	2,75	13,91	28,56
	İşlenmiş gıda	2,75	5,37	21,99
	Ekmek ve tahıllar	3,23	7,07	24,02
	Diğer işlenmiş gıda	2,50	4,47	20,91

Mutfaktaki yangın sönmüyor

TÜİK'in açıkladığı rapora göre Mayıs ayı enflasyonu yüzde 0,95 oldu. Geçtiğimiz yılın aynı ayına göre tüketici fiyatlarındaki artış ise yüzde 18,71 olarak gerçekleşti. Yıllık olarak en büyük artış yüzde 28,44 ile gıda ve alkolsüz içecekler grubunda. Yani mutfaktaki yangın devam ediyor.

Gıda fiyatlarında son ayda yüzde 1,18'lik düşüş ne yazık ki iyimser olmak için yeterli değil. Çünkü bu azalma büyük oranda yazı doğru gidilirken ucuzlayan yaş sebze meyveden kaynaklanıyor. Ekmek ve tahıllarda yüzde 3,23'lük, genel olarak işlenmiş gıdada yüzde 2,75'lik artışlar ise 0,95 olan aylık enflasyonun üstünde.

Biber ve patlıcan gibi ürünlerde Nisan ayında yaşanan aşırı fiyatlar ortadan kalkmaya başlasa da bu durum mutfak bütçesinde bir iyileşmeye neden olmadı. Çünkü zaten işçi ve emekçiler aşırı pahalanan sebze ve meyveyi mutfağına sokmamış bu ürünleri başkaca ürünlerle ikame etmişti.

Genel olarak bakıldığında 12 aylık ortalamalara göre enflasyon yüzde 19,91 ile hâlâ yüzde 20 sınırında yer alıyor. Bu yüksek oranların ekonomide küçülme ve tüketim harcamalarındaki azalmaya eşlik ediyor oluşu stagflasyon adı verilen kriz ortamının sürdüğünü gösteriyor.

Yılmaz Tan

Kamulaştırma mı? Aman ha!

Dünya ya da Türkiye ekonomisine yön veren büyük şirketlerin çevreye zarar verdiklerine, yolsuzluklara bulaştıklarına, batıklarına ya da iflas ettiklerine dair haberlerin sayısı her geçen gün artıyor. Gelgelelim, “batamayacak kadar büyük olan” bu şirketlerin yol açtıkları toplumsal maliyetlere alternatif olarak kamulaştırılmalarını talep etmeye görün. Tüm burjuva medyasını ve aydınlarını karşınızda bulursunuz. Hatta liberalizmin etkisindeki çeşitli sol çevreleri bile. Piyasa ve rekabet dışında bir dünyayı savunmaya kalkın hemen üstünüze gelirler; ütopyik ya da romantik olmakla suçlanırsınız. Onlara göre elbette kapitalizmin ötesi bir dünya bir gün gelecektir. Ancak o güne kadar en azından piyasa kurallarının düzgün işlenmesini sağlamak gerekmektedir; böylece kaynaklar asgari düzeyde de olsa daha etkin dağıtılacak, görece refah artışı mümkün olabilecektir. Bu nedenle devletin, hükümetin piyasanın işleyişine müdahale etmesinin önüne geçilmelidir. Geçenlerde Türkiye finans kapitalinin önde gelen kuruluşlarından İş Bankası'nın Genel Müdürü de benzer görüşte; “serbest piyasanın ilkelerine ve dinamiğine sonuna kadar bağlı kalın” diyor. Neymiş “serbest piyasa bolluk, bereket; kontrol darlık, bereketsizlik demek”miş (Cumhuriyet, 23.05.2019).

Beyefendinin, Türkiye ekonomisinin ağır bir krizden geçtiği şu günlerde AKP hükümetinin ve Erdoğan'ın “keyfi” müdahalelerinin krizi daha da derinleştirmesinden endişe duyduğu anlaşılıyor. Bu yazı kapsamında işin bu boyutunu bir kenara bırakarak, daha ziyade ekonomik krize, dış borçlara, işsizliğe, batan firmalara çözüm olarak sunulan serbest piyasa ısrarının bizzat olgularla çeliştiğini vurgulamak istiyoruz. Birazdan Türkiye'den de örnek vereceğiz. Ama dünyadaki gelişmelere bir bakalım. Bu beyefendiye sormak gerek: Siz uzayda mı yaşıyorsunuz? Hadi bizde piyasanın kurallarına uyulmadı diyelim; o özendiğiniz kapitalizmin merkezlerinde de mi uyulmadı? Onlarca yıl boyunca “daha fazla piyasa, daha fazla serbestleşme” diyerek izlenen politikaların tüm dünyada işsizliğe, ülkeler arasında toplumsal eşitsizliklerin artmasına, ekonomik krizlere yol açtığını artık burjuvazinin en üst düzey kurumları bile kabul ediyorlar. 2008 ekonomik krizinde dünyanın önde gelen otomobil firması General Motors iflas etti, bir dizi ABD finans kuruluşu, İngiliz ve Avrupa bankaları iflasın eşiğine geldi. ABD vd. ülke devletleri her biri kendi sermaye gruplarını kurtarmak için müdahale etmeye bunlar batacağı; belki de dünya ekonomisi çökmenin eşiğine gelecekti. Dönemin İngiltere Maliye Bakanı'nın itirafına bakar mısınız: “Hayatım boyunca dinlediğim

devlet müdahalesi, kamu mülkiyeti aptallıktır; serbest piyasanın alternatifi yoktur nutuklarını atanlar, şimdi benden lanet olası bankaları devletleştirmemi istiyorlar” (aktaran Rawnsley, Observer, 16.09.2018).

Dünyaca ünlü firmalar vergi kaçırmış, çevreye zarar veren ürünler satmış, daha fazla kâr peşinde fazla kapasite ile hem kaynak israfına yol açmış hem de borç batağı içinde iflasın eşiğine gelmiş; olsun piyasa nasıl olsa halleder. Oysa hele günümüz kriz koşullarında piyasa halledemiyor! Dünya ekonomik krizinden kör piyasa yasalarıyla çıkılmadığı için ABD'de Trump Çin'e ticaret savaşı açıyor, Meksika'ya duvar örüyor, dünyanın hemen her yerinde devletler korumacı tedbirler alıyorlar. Dikkat buyurun: Devlet piyasanın karşısında yer aldığı, ona rağmen müdahale ettiği için değil; “kurallarına göre işleyen” dünya piyasasında yerli burjuvazi uluslararası rekabette tökezlediği için devlet kamu kaynaklarıyla onu destekliyor.

Türkiye'de de olan budur. Devlet “acele kamulaştırma” adı altında kamu arazilerini özel inşaat şirketlerine peşkeş çekiyor, başta özelleştirilen enerji şirketleri olmak üzere Türkiye sanayisine yön veren ve borç batağı içinde olan şirketlere her geçen gün bir destek ve teşvik paketi açıklıyor. Kredi Garanti Fonu, Enerji Girişimi Garanti Fonu, hatta İşsizlik Sigortası Fonu bile patronlara borçlarını yapılandırmak için akıtılıyor. Sormak lazım, bu bir tür kamulaştırma değil de nedir? Netice itibarıyla kamunun kaynakları özel sektörün emrine verilmektedir. Sosyal harcamalarını artırmaya gelince “kaynak yok”, kamu işletmelerini etkin değil diye özelleştirmek için gerekçe olarak “bunlar devlete yük” ancak patronları kurtarmaya gelince “hepimiz aynı gemideyiz” diyorlar.

Toplumsal bir iş bölümü içinde gerçekleşen üretim, sırf üretim araçlarında özel mülkiyetin varlığı nedeniyle, piyasanın kör yasalarıyla toplumsal ihtiyaçları karşılayamıyor; ekonomik bunalım dönemlerinde toplumsal açıdan işsizlik, çevre kirliliği gibi hayatı maliyetlere yol açıyor. Üstelik devletler böylesi ağır kriz koşullarında yukarıda çeşitli olgularla işaret ettiğimiz gibi sırf kendi ulusal sermayelerini desteklemek için artan oranda kamunun kaynaklarını kullanıyorlar. Buradan varılacak sonuç şudur: Devletin yaptığı patronların çıkarı için, onların denetiminde “kamulaştırma”dan başka bir şey değildir. Madem patronlar başları sıkıştığında kendileri piyasaya alternatif arıyorlar; bir işçi emekçi hükümetinde, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilerin denetiminde ve onların toplumsal ihtiyaçlarını dikkate alan bir kamulaştırma neden mümkün olmasın?

İstanbul'da EYT'liler haykırdı: Emeklilik hakkımızı söke söke alacağız!

Emeklilikte yaşa takılanlar Ankara'da ve İstanbul Maltepe'de yüzbinlerin bulunduğu mitinglerin ardından, bir kez daha seslerini yükseltmek için Yenikapı'da buluştu. 26 Mayıs Pazar günü Emeklilikte Yaşa Takılanlar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin çağrısıyla gerçekleşen mitinge 55 ilden on binlerce EYT'li katıldı, kazanılmış haklarını meydanlarda savundu.

Mitingde sahneye çıkarak kendisi gibi emeklilik hakkını arayanlara seslenen EYT'li Mustafa Ünal, 8 bin prim günü olmasına rağmen emekli olmadığını anlattı. “İşkur iş vermiyor. Özel şirket yaşlısın diyor.” diyerek mağduriyetini anlattı. Ünal'ın sahneden söyledikleri, Gerçek Gazetesi'nin alanda konuştuğu çok sayıda EYT'linin anlattıklarına benzerdi. Türkiye'nin farklı illerinden İstanbul'a hakkını aramak için gelen EYT'liler, yıllarca prim ödediklerini, çalıştıklarını, emekliliğe hak kazandıklarını söylüyor.

Sahnede konuşma yapan Emeklilikte Yaşa Takılanlar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği başkanı Gönül Boran Özupak da yıllarca çalışıp prim ödemiş olmalarına rağmen haklarını aradıklarında hükümetin “erken emeklilik” diyerek EYT'lilere karşı algı oluşturmalarına tepki gösterdi. Hükümetin önce EYT'lilerin haklarını sınırladığını, sonra “emekli olmak istiyorsanız BES'e para yatırın” dediğini söyledi. Özupak kimse'nin imtiyaz istemediğini belirte-

rek EYT'lilerin taleplerini anlattı: “Biz haklarımızın tanınmasını istiyoruz. İşe başlarken bize sunulan haklar ne ise onun uygulanmasını istiyoruz. Yasalar geriye dönük işletilemez.”

DİP ve Metal İşçisinin Sesi: Emeklilik hakkımız, kıdeme dokundurtmayız!

Devrimci İşçi Partisi ve Metal İşçisinin Sesi EYT'lilerin uzun süredir verdikleri hak mücadelesi boyunca yaptıkları eylemlerde yanlarında olmuş, EYT gerçeklerini işçi sınıfına, emekçi halka anlatmak için çalışmalar yapmıştı. Yenikapı'daki mitingde de pankartlarıyla, bildirileriyle sabahın erken saatlerinden itibaren alanda bulunan DİP ve Metal İşçisinin Sesi, memleketin dört bir yanından gelen EYT'lilere seslendi. Metal İşçisinin Sesi'nin alanda taşıdığı, EYT hakkındaki gerçeklere yer veren üç pankart mitinge katılanların ilgi odağı oldu. 5,5 milyon EYT'linin gerçeklerini ve taleplerini anlatan, “Emeklilik hakkımız! Kıdeme dokundurtmayız!” başlıklı bildiriler binlerce insana ulaştı. EYT gerçeklerini anlatan bildirilerde aşağıdaki noktalar yer aldı:

• **Devlete vergi borcu olan ilk 100 şirketin toplam borç tutarı 31 milyar lira!**

• **Millete küfür etmesiyle gündeme gelen birinin sahibi olduğu inşaat şirketinin 400 milyon liradan fazla vergi borcu tek kaleme silindi. Benzer şirketlerden silinen vergi borçlarının toplamı 3 milyar lirayı geçiyor!**

• **Emekçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik sigortası fonundan 11 milyar lira önce kamu bankalarına oradan da şirketlere aktarıldı, fon yağmalandı ve yağmalanmaya devam ediyor!**

• **Hazine geçtiğimiz yıl 71 milyar lira faiz ödedi, önümüzdeki yıl ise faiz ödemeleri 107 milyar liraya çıkacak.**

• **Tablo ortadadır, çalışanların gasp edilen alın teri ve emeklilik haklarıyla şirketler, yerli ve yabancı tefeciler beslenmektedir.**

DİP ve Metal İşçisinin Sesi alandaki binlerce EYT'liyi, işçileri, emekçileri emeklilik hakkının yanı sıra işçi sınıfının elindeki son iş güvencesi olan kıdem tazminatını savunmak için birleşmeye çağırdı:

“Hep birlikte olursak, meydanlarda ve iş yerlerimizde güçlerimizi birleştirirsek haklarımızı koruruz. Kıdem tazminatını korumak da gasp edilmiş haklarımızı geri almak da üretimden gelen gücümüzü kullanmakla ve bunun en etkili biçimi olan genel greve hazırlanmakla mümkündür!”

Yenikapı mitingi EYT'lilerin yaptığı ne ilk ne de son eylemdi. EYT'liler bir kez daha erken emeklilik istemediklerini, mezarda emekliliğe karşı olduklarını haykırdı! EYT'liler türedi diyenlere, popülizm diyenlere karşı türemedik, prim ödedik, alın teri döktük, emeklilik hakkımızı istiyoruz dedi! EYT'liler ne bedelli emeklilik ne bireysel emeklilik istiyor. EYT'liler döktükleri alın terinin, ödedikleri primlerin sonucu hak ettikleri emekliliği istiyor!

Aliğa Belediyesi işçilerinin direnişi sürüyor

Aliğa Belediyesinin çeşitli birimlerinde çalışan önce 6, daha sonra 15 işçinin iş akitleri Aliğa Belediyesi tarafından tek taraflı olarak geçtiğimiz günlerde feshedildi. Muhasebe biriminden gelen bir telefon ile işlerine son verildiğini öğrenen işçilere, işten çıkarılmalarına ilişkin hiçbir gerekçeli karar gösterilmezken işçilerin belediye ile görüşme talebi her seferinde reddedildi. 31 Mart yerel seçimlerinin ardından yeniden belediye başkanı seçilen Serdar Acar, bu kıyıma 200'e yakın büro işçisini görev tanımlarının dışında olan temizlik, park bahçe, bayındırlık gibi yerlere hiçbir işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri almaksızın sürgün ederek başladı. Sürgün ve yıldırımların iş-

çileri istifaya ya da emekli olmaya zorladığı ise işçiler tarafından bilinen bir gerçek.

DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasında örgütlü işçiler, birçoğunun en az yedi yıldır çalıştığını ve atılma gerekçelerinin mevcut belediye başkanını siyasi olarak desteklememeleri olduğunu dile getirdi. Atılanların özellikle Kürt ve Alevi işçiler olduğunu belirten işçiler bir önceki yerel seçimlerin ardından uygulanan siyasi nedenli bu kıyımanın kendileri ile sürdürüldüğünü ifade etti. Genel-İş İzmir 5 No'lu şube başkanı, patron ile bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda kendisine, atılan işçilerin çalışmalarında herhangi bir aksama olmadığını, işçilerin işlerini iyi yaptıklarını ve

işten atılma sebebinin belediyenin tasarrufa gitmesi olduğu söylendi. İşçiler ise belediyelerin borç batağında olmasının sorumlusu olmadığını, tasarruf yapılmasının aksine çıkarılan işçilerden sonra işe alımların devam ettiğini belirtti.

İşçiler, işlerine geri dönene kadar direnişe devam edeceklerini, direnişlerinin 11. gününde yaptıkları basın açıklamasında bir kere daha gösterdi. Sadece kendileri için değil, başka arkadaşları da işten atılmasın diye bu direnişe devam edeceklerini vurguladılar. İşçiler kent meydanında haklı mücadelelerini duyurmak, Aliğa halkının desteğini almak ve bir an önce işbaşı yapmak için mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Emeklilik hakkımız! Kıdeme dokundurtmayız!

Kimse kimseyi kandırmasın!

İşte #EYT Gerçekleri

- Erken emeklilik yok, mezarda emeklilik var!
- Türemedik, alın teri döktük!
- Popülizm değil, hakkımızı istiyoruz!
- Ne bedelli emeklilik ne bireysel emeklilik...
- Biz döktüğümüz alın terinin, ödediğimiz primlerin sonucu hak etmiş olduğumuz emekliliği istiyoruz!

Kazanılmış emeklilik hakkını vermek millete yük oluşturmaz! Milletin sırtındaki yük patronlar sınıfıdır!

- Devlete vergi borcu olan ilk 100 şirketin toplam borç tutarı 31 milyar lira!
- Millete küfür etmesiyle gündeme gelen birinin sahibi olduğu inşaat şirketinin 400 milyon liradan fazla vergi borcu tek kalemde silindi. Benzer şirketlerden silinen vergi borçlarının toplamı 3 milyar lirayı geçiyor!
- Emekçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik sigortası fonundan 11 milyar lira önce kamu bankalarına oradan da şirketlere

aktarıldı, fon yağmalandı ve yağmalanmaya devam ediyor!

- Hazine geçtiğimiz yıl 71 milyar lira faiz ödedi, önümüzdeki yıl ise faiz ödemeleri 107 milyar liraya çıkacak.
- Tablo ortadadır, çalışanların gasp edilen alın teri ve emeklilik haklarıyla şirketler, yerli ve yabancı tefeciler beslenmektedir.

Patronlara kazanılmış haklarımız dâhil ne istedilerse verdiler! Artık yeter! Emek verdik, para kazandırdık! Çıracılık ve staj sigortaları emekliliğe yansıtılsın! Emeklilik başta olmak üzere gasp ettiğiniz haklarımızı geri istiyoruz!

Göz diktığınız kıdem tazminatımız kırmızı çizgimizdir! Genel grev sebebidir! Dokundurtmayız!

Kıdem tazminatı elimizdeki son iş güvencesidir. Resmi rakamlarla işsizlik oranının yüzde 14,5, gerçekte işsiz sayısının 8 milyon olduğu Türkiye’de patronlar işten atmaların maliyetini sıfırlamak istiyor. İşsizlik sigortası fonunda olduğu gibi kıdem fonunu da yağmalamak için ellerini ovuşturuyorlar.

Hep birlikte olursak, meydanlarda ve iş yerlerimizde güçlerimizi birleştirirsek haklarımızı koruruz. Kıdem tazminatını korumak da gasp edilmiş haklarımızı geri almak da üretimden gelen gücümüzü kullanmakla ve bunun etkili biçimi olan genel greve hazırlanmakla mümkündür!

Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!

EYT’liler, staj ve çıraklık mağdurları, emekliler, işsizler, kamu emekçileri, sendikalsendikasız, mavi-beyaz yakalı, kadrolu-taşeron, yerli-göçmen işçiler BİRLEŞİN!

Devrimci İşçi Partisi

Levent Dölek

Tüpraş’ta anlatılan milletin hikayesidir (2)

Tüpraş’ın toplu sözleşme sürecinde tıkanmaya neden olan üç madde var. Tüpraş’ta patron tarafı vardiya ve izin sistemini işçiler aleyhine değiştirmeye çalışıyor ve sözleşmenin 3 yıllık yapılmasını dayatıyor. Daha az izin yapın, daha yıpratıcı koşullarda çalışın ve yüzde 20 enflasyon olan ülkede 3 yılda bir sözleşme masasına gelin diyor. Özetle Tüpraş’ın sahibi Koç Holding, işçilerin 40 yıllık sendikal mücadele ile elde ettiği kazanımları onlara çok görüyor. Asgari ücretliye yoksulluk sınırının çok görülmesi gibi, emeklilikte yaşa takılana emeklilik hakkının çok görülmesi gibi, Tüpraş’ta anlatılan bu milletin hikayesi.

Bir önceki yazımızda hukukun guguk edilmesiyle Tüpraş’ın nasıl Koç-Shell ortaklığına peşkeş çekildiğini anlatmıştık. Özelleştirme tamamlanmadan tek özel rafineri olan ATAŞ da kapanmış ve Koç Holding rafineri sektöründe tekel konumuna yerleşmişti. Bir sektörde tekel olmak demek fiyatı piyasadan bağımsız olarak kârınızı maksimum olacak şekilde belirleme olanağı kazanmanız demektir.

Devletin özelleştirme yaptıktan sonra hiç değilse sanayi stratejik girdi sağlayan bu sektörde fiyat düzenlemelerine gitmesini beklersiniz değil mi? Devlet sermaye devleti olduğu için tam tersini yaptı. 1989’da Özal’lı yıllar sürenken bir torba yasa değişikliği ile devletin bir politika aracı olarak fiyat düzenleyici işlevi kaldırıldı. Bu 2005 yılında Petrol Piyasası Kanunu’nda serbest fiyatlandırılmaya geçişle tamamlandı. Bu sayede ithal ham petrolü işleyen Tüpraş uluslararası piyasada petrol fiyatlarının yüksek olduğu dönemlerde bile maliyeti fiyata yansıtarak (Tüpraş’ın varil başına kâr oranını gösteren rafineri marjı Akdeniz’deki rakiplerinin üzerinde yer almaktadır) kâr rekorları açıklamaya devam etti.

Ortağı Shell ile 4,1 milyar dolar ihale bedeliyle 28 milyon ton kapasiteli dört rafineriyi (İzmit, İzmir, Kırıkkale, Batman) alan Koç Holding yılda 500 milyon ile 1 milyar dolar arası net kâr elde eden bir şirkete sahip olmuş oldu. Geçtiğimiz yıl da 3,7 milyar lira (ortalama döviz kuru ile 750 milyon dolar) kâr etti. Koç Holding ayrıca Opet ve Ditaş

gibi şirketlerle üretimin dışında dağıtım piyasasını da hâkimiyeti altında tutuyor. Azerbaycan sermayeli Socar’ın Aliğa’daki rakip rafinerisi bu yıl üretime başladı. Ancak her iki rafinerinin toplam üretimi yine Türkiye’deki iç piyasanın ihtiyacını karşılamıyor. Yani sektörde Koç Holding’e tekel kârı sağlayan yapıda kökten bir değişiklik olmayacak.

Tüpraş işçisi hakkını korumak ve hak ettiğini almak istiyor. Peki ya Koç Holding öyle mi? Net ithalatçısı olduğumuz ham petrol fiyatları artınca çiftçi perişan oluyor, vatandaşın ekmeği küçülüyor ama Koç Holding’in kasası dolmaya devam ediyor. Bu millete reva mıdır? Geçen gün TÜSİAD, seçimlerin ertelenmesi dolayısıyla iktidarı eleştirince Erdoğan ne cevap vermişti hatırlıyor musunuz? Aynen şöyle dedi: “Sen o gün ekonomik olarak neredeydin, bugün neredesin? Ben sizin 12 yıl önce durumunuzu, bugünkü durumunuzu da biliyorum. Yeri gelirse bunu teşhir ederim.”

Sen teşhir edemezsin. Çünkü beraber yürüdüğünüz bu yollarda. Ama biz ederiz. Dün Koç Holding’in Tüpraş’a çökmesi gerekiyordu ve bunun için beraberce hukuku ve yargıyı ayaklar altına alıp çiğnediniz. 6 Mayıs’ta da AKP’nin İstanbul’u kaybetmemesi gerekiyordu ve bunun için yine hukuku ve yargıyı ayaklar altına alıp çiğnediniz. Siz o sabah Ömer Koç, Ekrem İmamoğlu’nu niye ziyaret etti zannediyorsunuz? Akşamında Ekrem İmamoğlu neden boykot demedi zannediyorsunuz? Bu çark durursa sadece Erdoğan mı kaybeder zannediyorsunuz?

İstibdadın bir ezdikleri var bir de zengin ettikleri. Türkiye’nin zenginlerinin dilinden demokrasi lafı düşmez ama işçinin emekçinin sırtından da istibdad sopası eksik olmasın isterler! Bunlardan demokrasi bekleyenin vay haline!

Anlatılan milletin hikayesidir. Kıssadan hisse...

Tüpraş işçisi hakkını almadan sen de hakkını alamazsın güzel kardeşim...

Ve... Türkiye’de Tüpraş’ın kamulaştırılmasını savunmayan bir adalet ve demokrasi iddiası olmaz!

Tüpraş işçisinin mücadelesi ekmek ve hürriyet mücadelesidir!

İstanbul Sanayi Odası’nın (İSO) “Türkiye’nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2018 Araştırması”na göre, Türkiye’nin en büyük şirketi olan Tüpraş’ta 4 bin 300 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşma sağlanamadı. Süreç “arabulucuya” taşındı.

Petrol-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Tüpraş’ta, binlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri yaklaşık 6 aydır devam ediyor. 2005’te özelleştirme sonucu Shell’le birlikte Tüpraş’ı satın alan Koç Holding, 2019 yılının ilk çeyreğinde 34,2 milyar ge-

lir ve 779 milyon lira net dönem kârı açıkladı. Ama Tüpraş işçisine ilk 6 ay zam olmadan sadece bir brüt maaş ve ikinci 6 ayda ise gerçekleşen enflasyon oranında maaş zammı önerdi. Bunun yanı sıra işçilerin kazanılmış haklarına da göz dikerek 2 yıllık sözleşme süresinin 3 yıla çıkarılması, mazeret izinlerinin azaltılması ve vardiya sisteminin değiştirilmesi gibi maddeleri işçilere dayattı. Tüpraş yönetimi, ana akım medyada asılsız haber yaptırarak işçilerin yüzde 75 zam istediklerini iddia etti, işçileri ve Petrol-İş’i hedef gösterdi.

İşçiler kendilerini fabrikaya kapattı

Koç Holding’in bu tutumuna, işçilerden cevap gecikmedi. Nisan ayı içerisinde irili ufaklı farklı eylemlerle tepkisini gösteren işçiler, 16 Mayıs gecesi Tüpraş’ın Aliğa, Kırıkkale, Kocaeli ve Batman rafinerilerinde, vardiyalarından sonra iş yerlerini terk etmeyecek kendilerini 32 saat boyunca fabrikaya kapattı. İzmir’de aynı gecenin sabahı binlerce Petkim işçisi dayanışma için kilometrelerce yol yürüyerek Aliğa Tüpraş’ın önüne geldi. Aynı iş kolunda çalışan binlerce işçi bu eylemle sadece Tüpraş yönetimine değil, petrokimya sektörü

patronlarının örgütü olarak masaya oturan Kiplas’a da cevap vermiş oldu. İşçiler haklarını gasp ettirmeyeceklerini hep bir ağızdan dile getirerek mücadelelerinin devam edeceğini duyurdu.

Gelinen son durumda toplu sözleşme süreci arabulucu üzerinden devam ediyor. Koç Holding yönetimi mücadeleyi törpülemek için işçilerin ortak alanı olan yemekhaneleri kapatıyor. İşçileri, işten çıkarmakla ve zarar tazminatı davası açmakla tehdit ediyor. Tüm bunlara rağmen Tüpraş işçisinin nabzı bir an olsun yavaşlamıyor. Mücadele fabrika içerisinde hâlâ farklı eylemlerle devam ediyor.

Bu mücadele hepimizin mücadelesidir

Koç Holding’e 2018’de 3,7 milyar lira net kâr ettiren Tüpraş işçisi hakkını istiyor. Tüpraş işçisi Koç holdinge, Kiplas patronlarına karşı ekmek mücadelesi veriyor. İşçiler, Tüpraş’ı grev yasağı kapsamında tutanlara, iş yerlerinin kapısından polisi eksik etmeyenlere, işçiyi bastırıp enflasyona ezdiren patronlara, Erdoğan’ın deyimiyle “nerelerden nerelere getiren” iktidara karşı hürriyet mücadelesi veriyor. Bu yüzden Tüpraş işçisinin verdiği bu mücadele sadece onların mücadelesi değil, ekonomik krizin ağırlığını her nefeste hisseden tüm emekçi halkın mücadelesi haline gelmelidir.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Emekçi halktan vazgeçmeyiz! İstibdad rejimini sineye çekmeyiz! Bir kez daha: Boykot, sine-i millet ve zincirsiz Kurucu Meclis!

Devrimci İşçi Partisi, 6 Mayıs'ta YSK'nın İstanbul seçimlerini iptal etme kararının hemen ardından boykot çağrısı yaptı. DİP sadece iptal edilen seçimlerin boykot edilmesini değil, aynı zamanda muhalefet milletvekillerinin sine-i millete dönmelerini ve istibdad rejimini ortadan kaldırmak üzere barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis seçimine gidilmesini savundu. Devrimci İşçi Partisi'nin 31 Mart yerel seçimleri için baştan beri savunduğu boykot politikası 6 Mayıs akşamı bir anda sağduyunun ifadesi haline geldi. Daha önce kimse boykotu ağzına almazken birdenbire kitleler yoğun biçimde boykotu tartışmaya başladı. Tüm öngörülerimiz doğrulanmış, gerçek çıplak biçimde ortaya çıkmıştı.

CHP seçmeni de dâhil olmak üzere, YSK kararının seçmenin iradesini ayaklar altına almasına karşı boykot sesleri yükseldi. Sosyalist solun hemen hemen tamamı ilk tepkilerinde boykot ya da benzer tutumlar takındılar. Ancak Ekrem İmamoğlu'nun yaptığı ilk konuşma ve ardından CHP yetkili organlarının verdiği kararlar ibre seçimlere girme yönüne döndü. İlk elde boykot diyenlerin bu sefer neredeyse tamamı CHP'nin tutumuna göre pozisyonlarını yenilediler. "CHP seçimlere girmeye karar verdiğine göre boykot seçeneği ortadan kalkmıştır, yapılması gereken İmamoğlu'na oy vermektir" dediler.

Boykot'tan vazgeçen halktan vazgeçer!

Devrimci İşçi Partisi ise 6 Mayıs gecesi yayınladığı bildiriye açıkça "31 Mart seçimlerinden önce alınması gereken boykot tutumu YSK'nın seçimleri iptal ettiği 6 Mayıs gecesi itibarıyla bir zorunluluğa dönüşmüştür" tespitini yapmıştır. Boykot, "CHP boykot deseydi iyi olurdu" denerek geride bırakılacak bir tutum değildir. Boykot, "biz aslında boykottan yanaydık" demek ve ilk fırsatta istibdadın yedek lastiği, Amerikan muhalefeti CHP'yi desteklemenin ve onun müteahhit adayına oy vermenin kefaleti değildir.

CHP'nin boykot tutumunu benimsememesi, bir taktik tercih değildir. İmamoğlu kendine güvendiği için, yenilenen seçimlerde de kazanacağından emin olduğu ve kitlelere de bu güven duygusunu aşılama istediği için bu yolu tutmamıştır. CHP, 7 Haziran seçimlerinden sonra AKP ile koalisyon görüşmeleri yapıldığında, "Anayasa'ya

aykırı ama..." diyerek dokunulmazlıkların kaldırılmasına onay verdiğinde, 16 Nisan mühürsüz referandumunu sineye çektiğinde, 24 Haziran'da tüm halk Anadolu Ajansı'nın manipüle edilmiş sonuçlarına ateş püskürürken "adam kazandı" dediğinde ne yaptıysa aynı yapmıştır. CHP her kritik aşamada halkın istibdada karşı mücadelesinin önüne set çekmiş, böylelikle istibdadın inşasına yol vermiştir. 31 Mart'tan önce de İmamoğlu aynı çizgiyi sürdürmüştü, kampanyasına Erdoğan'ı ziyaret ederek başlamış, çok çeşitli yönlerden meşruiyeti haklı olarak sorgulanan YSK'ya "sonsuz güven" açıklamaları yaparak seçimlerin iptaline uygun zemin oluşturmuştur. Her şey düzen için!

6 Mayıs'tan sonra CHP boykot demeyerek ve daha da ileri gidip boykot tavrını mahkûm ederek bir kez daha halkı sahne gerisine itmiştir. CHP'nin kararı, bu partinin burjuva sınıfsal karakterine uygun bir karardır. Ömer Koç'un 6 Mayıs sabahı Ekrem İmamoğlu'nu ziyaret etmesi son derece önemlidir. Ömer Koç'un İmamoğlu'na ne dediğini, ses kayıtlarını dinlemiş kadar kesinlikle tahmin edebiliriz: "Haklısınız, seçimin yenilenmesi hukuksuzluktur. Ama Türkiye bir darboğazdan geçiyor. Bu aşamada kitlesel gösteriler ve aşırı tepki yanlış olur. Hele boykot çağrısı, daha da öteye sine-i millete dönüş, büyük bir istikrarsızlık yaratır. Bakın sayın Erdoğan "Türkiye ittifakı" dedi. Tutulacak halka budur. Sizden ricamız Türkiye ekonomisinin geleceğini kurtarmanın sorumluluğuyla davranmanızdır." İnanmayan, TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu'nun toplantısında söylenenlere bakar. Orada eleştiriler yapılmıştır, Erdoğan'ın "haddinizi bileceksiniz" çıkışına yanıt verilmiştir, ama Türkiye ittifakı esas stratejik çizgi olarak savunulmuştur.

İmamoğlu, Ömer Koç'la görüşmesi ve seçimin yenilenmesi kararı sonrasında, CHP'nin yetkili kurulları karar almazdan önce yaptığı konuşmalarla boykotun önünü kesmiştir. CHP'nin iptal edilen seçimlere yeniden girme kararı almasının ardından da TÜSİAD'ın YSK'yı ve iktidarı eleştiren açıklaması gelmiştir. Yani eleştiririz, ama birlikte yürürüz. "Aynı gemideyiz" diyorlar ya!

Emekçi halkın yürümesinden korkan ve ona set çeken CHP, Amerikan ve Avrupa emperyalizminin koordinasyonu altında Abdullah Gül'le, Ali Babacan'la, Ahmet Davutoğlu ile yürümektedir. Bu yürüyüşün

menziline hürriyet olmasına imkân yoktur. Hürriyet ve emek olmasına hiç imkân yoktur! Bu yürüyüş, şimdiden mutfağı yangın içinde olan, şehirlerde resmi rakamlarla dahi yüzde 17 işsizlikle boğuşan (tarım dışı işsizlik), her dört gencinden biri işsiz olan, geleceği kapkaranlık görünen işçi sınıfının ve emekçilerin canını çıkarma yürüyüşüdür!

Sonuç olarak boykottan vazgeçmek işçi ve emekçi halktan vazgeçmektir!

Sine-i millete dönmeyen istibdad rejimini sineye çekmektedir

CHP aynı doğrultuda sine-i millete dönme seçeneğini de elinin tersiyle itmiştir. Böylece, şaibeli seçimlerle inşa olunan istibdad rejimine ve onun zincirli meclisine en kritik anda bir meşruiyet aşısı yapmıştır. Soruyoruz: Bu meclis ne işe yarıyor? Savcılar ve hâkimlerin ana muhalefet liderinin suratında patlayan yumruğun bile hesabını sormayacağını belli olduğu, İçişleri Bakanı'nun yumruk atanı değil, yumruk yiyeni suçladığı bir ülkede, bu meclis hangi ülkede olsa yeri göğü sarsacak kadar önemli bir olay olan Çubuk terribini araştırmayı reddetmiş midir, reddetmemiş midir? Ne bekliyorsunuz bu meclisten hâlâ? CHP'nin bu tutumu 31 Mart gecesinden başlayarak mevcut rejimle devam etme ve sermayenin "yapısal reformlar" adı altındaki saldırı programını hep birlikte uygulama politikasının bir devamıdır. Gene TÜSİAD'ın borazanlığıdır. Bakın TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu'na: Parlamenter rejime dönülmesini değil, cumhurbaşkanlığı sisteminin "kurumsallaşmasını" talep ediyor!

CHP, bırakın istibdad rejimini ortadan kaldırmayı, parlamenter sisteme dönüşü bile tahayyül etmemektedir. Yeni seçimlerin sonucu ne olursa olsun izleyecekleri yol şimdiden belli olmuştur. CHP Türkiye ittifakı ile TÜSİAD'ın emrinde olacaktır! Ekrem İmamoğlu, CHP'nin cumhurbaşkanı adaydır!

İstibdad rejimiyle böyle mi mücadele edeceksiniz? İstibdad kurmak için biçilmiş kaftan olan cumhurbaşkanlığı sistemini koruyarak, Erdoğan'ın sorunlarını aşmak için önerdiği "Türkiye ittifakı"ni benimseyerek mi istibdadın mimarlarıyla mücadele ettiğinizi iddia edeceksiniz? Hayır, sine-i millete dönmekten imtina etmek, istibdad rejimini sineye çekmektir!

CHP çoktan halktan vazgeç-

miş ve istibdad rejimini sineye çekmiştir. İstibdad rejiminin zaafı içinde tel tel döküldüğü bir anda, emekçi halkın olası bir seferberliğinin önüne set çekmiştir. Bu süreçte tarihsel ve güncel vazifesi emekçi halkı seferber etmek olan sosyalistlerin bu görevin gereklerini bir kenara iterek CHP'ye oy çağrısı yapması söz konusu olamaz. Sosyalistler işçi ve emekçi halktan vazgeçemez! Sosyalistler istibdad rejimini sineye çekemez!

İstibdad hesabını sokakta görüyor! Bu gidiş boykotu kitleler için tek seçenek haline getirebilir!

Devrimci İşçi Partisi, boykot tutumunda ısrar etmektedir. CHP'nin seçimlere girdiği durumda boykotun kitlesel olmaya çağrı öngörüsü gerçeklere gözünü kapatmaktadır. Bugün CHP'nin siyaseti ve onun peşine takılanlar yüzünden İstanbul başta olmak üzere kitleler yüzünü bir kez daha sandığa dönmüştür. Öte yandan istibdad hesabını sokakta görmektedir. Çubuk'ta Kılıçdaroğlu'nun suratına inen yumruk başlangıç olmuştur. Daha önce Erdoğan'ın manevi kızım diyerek üzerinden siyaset yapmaya çalıştığı kanser hastası bir genç kadın İmamoğlu'na destek verdiği için bıçaklanmıştır. *Yeniçağ* gazetesi yazarı Yavuz Selim Demirağ, bir televizyon programı çıkışında dövülerek hastanelik edilmiştir. Antalya'da bir başka gazeteci İdris Özyol yine çalıştığı gazetesinin önünde öldüresiye dövülmüştür. Erdoğan tribünlerde "her şey çok güzel olacak" diye tezahürat yapanlara "kayda geçiyor, gereğini yapacağız" dedikten sonra Beşiktaş tribün lideri silahla vurulmuştur. Önümüzdeki süreçte çok farklı boyutlarda bir dizi provokasyonun sahnelenebileceğine dair çok ciddi emareler birikmektedir.

Dolayısıyla 23 Haziran'a kadar boykotun kitleler nezdinde tek alternatif haline gelmesi olasılığını göz ardı etmek ve kitleleri bu doğrultuda uyarmamak büyük bir sorumsuzluktur.

Devletten, burjuvaziden, emperyalizmden bağımsızlık hayati önemdedir

Devrimci İşçi Partisi, boykot tutumunda ısrar etmektedir. Çünkü bir tarihsel dönemeç noktasındayız. Devrimci İşçi Partisi, uzun süredir Erdoğan ve AKP'nin seçimle gitmeyi kabul etmeyeceğini anlatmaya çalışıyor kitlelere. Şimdi bu, kısmi bir ölçekte somut olarak yaşanıyor.

İstanbul seçimlerinin yenilenmesinin hukuki nitelikte hiçbir nedeni yoktur. Yenilenmenin nedeni AKP'nin yenilmesidir! Bu rejimden çıkış bakımından rejimin kendi yolları tıkanmıştır. Kapılar kapatılmıştır. Anahtar, işçi sınıfının siyasi bağımsızlığının sağlanmasıdır. Çünkü her şey gösteriyor ki, TÜSİAD'ın ihtiyaçlarına hizmet ettiği için muhalefet de rejime hapsolmüştür. Amerikan ve TÜSİAD muhalefetinin yolundan giden, ancak işçi sınıfının ve halkın daha ağır bir istibdad yolundaki hamleler karşısında uyuşturulmasına katkıda bulunmuş olacaktır.

Devletin, ekonomik krizin ağır yükü karşısında emekçi halkı koruyamaması bir yana tüm faturayı kitlelere kesmek üzere patronların hizmetine girmesine, devletin baskıcı yüzünü giderek emekçilere daha fazla göstermesine, Erdoğan'ın bir toprak ağası edasıyla "karınlarını doyuruyoruz ama nankörlük ediyorlar" mealinde konuşmaları ekleniyor. Erdoğan, TÜSİAD'a İmamoğlu'na destek verdikleri için kızarken ağzından kaçırıyor ve ne istediniz de vermedik diyor. "Beka" maskesi düşüyor, altından sermayenin istibdadının çıplak yüzü çıkıyor. Ekmek ve hürriyet, son seçimde istibdad cephesini ciddi mânâda tedirgin edecek boyutta sandığa gitmeyen AKP-MHP'nin işçi ve emekçi seçmenlerinin de talebidir. Bu gerçekliğe gözlerini kapayan, mevcut iktidardan yüz çevirmeye başlayan kitlelere Amerikan muhalefeti ve onun müteahhit adayını adres gösteren, emekçi halkı birleştirmeyen, böler!

İstanbul seçimlerinin önemini kimse yadsıyamaz. Ancak Türkiye'nin geleceğinin bu seçimlerle belirleneceği bir yanılsamadır. İstanbul'u İmamoğlu yeniden kazandığında ya şiddet bütün zincirlerinden boşanacak ya da Türkiye ittifakı kurulacak ve krizin yükü işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına boca edilecektir. Türkiye'nin geleceği fabrikalarda, emekçi mahallelerinde ve mücadele meydanlarında belirlenecektir. Bu mücadele şu ya da bu partinin seçmenlerini değil bir bütün olarak işçi sınıfını ve emekçi halkı ilgilendirmektedir. Sınıf mücadelesi İstanbul sınırlarını aşmakta ve tüm Türkiye'de için için kaynaşmaktadır. Burjuvazi ekonomik ve siyasi krizlerin faturasını emekçi halka kesmek için Türkiye ittifakını hazırlarken, faşist ve askeri seçenekleri her daim yedekte tutarken, işçi sınıfını ve emekçileri bu büyük mücadelelere hazırlamak bir Birleşik İşçi Cephesi için mücadele etmeyi gerektirir.

Sosyalistlere çağrı

Böyle bir Birleşik İşçi Cephesi'nin kurulması, elbette burjuvazinin çıkarlarından farklı toplumsal çıkarları savunan sosyalistlerin birlikte hareket etmesiyle güç kazanacaktır. Ama bunun için sosyalistlerin CHP'nin etki alanından kopması gerekir. İşçi sınıfının siyasi bağımsızlığının sağlanması, burjuvazinin şu ya da bu kanadının peşinden gitmekten vazgeçmek demektir. Devrimci İşçi Partisi sınıf bağımsızlığını savunmaya devam edecektir. Ama bunu diğer sosyalistlerle birlikte yapmak, Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmek için birlikte mücadele vermek istiyoruz. Bugün bu, boykotun Türkiye'nin ihtiyaçlarına çok daha uygun olduğu bir anda, "CHP seçime giriyor, boykot kitlesel olamayacak" demekle değil, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri ekmek ve hürriyet mücadelesine hazırlayacak olan boykot tutumunu benimsemekle olur. Sosyalistleri işçi sınıfının saflarını omuz omuza güçlendirmeye çağırıyoruz.

Bir kez daha boykot, sine-i millet, zincirsiz kurucu meclis!

Devrimci İşçi Partisi, boykot ve sine-i millet çağrısında ısrar etmektedir. Çünkü İstanbul seçimlerinden sonra Türkiye ittifaki kurulmasını, TÜSİAD-MÜSİAD-TOBB partilerinin işçi sınıfına ve emekçilere saldırısını desteklemek istemiyoruz. İstibdad cephesi devleti çıplak bir baskı aygıtına dönüştürmektedir. Sandık, iktidar için bir meşruiyet kaynağı olmaktan çıkıp bir yüke dönüşüyor. Bu güçlü, sarsılmaz bir devlet yapısını göstermiyor. Halkın hiçbir hayati sorununa çözüm bulamadığı için halk desteğini yitiren, baskı aygıtına sarılan, sürdürülemez ve ekonomik krizlere siyasi krizler ekleyen bir yapıya işaret ediyor. İstibdadın paldır küldür yıkılması sadece iktidarı değil tüm düzen siyasetini korkutuyor.

Seçimden çıkışta, düzen siyasetinin çerçevesinde en iyi ihtimalle ufukta bir erken seçim belirlecektir. Erken seçim, mühürsüz referandumda atı alanın Üsküdar'a geçtiği başkanlık sisteminin seçimidir. Zincire vurulmuş meclise 600 yeni figüran göndermek için yapılacak bir seçimdir. Türkiye'nin ihtiyacı siyaset açısından dikiş tutmayan bu rejime yeni yamalar yapmak değildir. Türkiye'nin ihtiyacı ekonomi açısından Albayrak'ın karşısına Babacan'ı alternatif diye çıkarmak değildir.

İşçi sınıfının çözümü şu ya da bu siyasi güç tarafından soyulacağını belirleyecek seçimde değil, ekmek ve hürriyetin elde edilmesindedir. Hürriyete giden yol, barajsız, yasaksız ve zincirsiz bir Kurucu Meclis'ten geçecektir. Bu yolu açacak olan ise 23 Haziran'da boykot ve emekçi halkın sınıfsal talepleri üzerinden yükselecek seferberliği olacaktır.

**Devrimci İşçi Partisi
Merkez Komitesi
22 Mayıs 2019**

İyi Parti işçi emekçi için iyi mi?

Fabrikalarda, iş yerlerinde sermayeye karşı mücadele eden, sendikal faaliyetler içinde yer alan işçiler arasında her partiye olduğu gibi İyi Parti'ye sempati duyanlar da var. İyi Parti'nin mevcut iktidara muhalefet etmesi, mevcut iktidarın da işçi sınıfı düşmanı politikalar izlemesi işçileri İyi Parti'ye yönlendirebiliyor.

Ancak yağmurdan kaçarken doluya tutulmamak lazım. İyi Parti, net ve tartışmasız bir patron partisidir. İşçi ve emekçinin oyunu alıp patronların siyasetini güden düzen partilerinden biridir. İyi Parti'nin en yüksek yönetici organı olan Genel İdare Kurulu'nda 30 şirket sahibi patron ve 7 üst düzey şirket yöneticisi var. Kalanların da çoğu avukat. Tahmin edilebileceği gibi işçilerin, sendikaların değil, çoğunlukla şirket ve holdinglerin avukatları!

Hem patron hem toprak ağası aşiret reisi isimler (Bingöl Zikte aşireti ile Diyarbakır'ın Ensarioğlu aşireti) de bu kurul içindeki yerlerini almış durumda. İsteyen herkes İyi Parti internet sitesinden bu isimlerin özgeçmişlerine bakabilir.

Patronların partisi tabii ki patronların programını savunuyor. Merkez Bankası bağımsızlığı, yapısal reformlar, sermayeye güven veren piyasa ortamı, özelleştirmeler, yani TÜSİAD'ın istediği her şey İyi Parti programında var. NATO'culuk, Amerikancılık, Avrupa Birlikçilik bu partide! Şimdi bu partiden işçi ve emekçilere hayır gelir mi? Tabii ki gelmez. İşçiler düzen siyasetinden kopmalı! Daha önce hangi partiye oy vermiş olursa olsun emeğin çatısı altında bir Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmeli!

Kayı Boyu bayraklı Amerikan muhalefeti nasıl sosyalistlerin müttefiki oldu?

Türkiye faşist hareketinde Bahçeli'nin yerini almaya oynayan kadronun kurduğu İyi Parti, Amerikan muhalefetine Kayı Boyu bayraklı faşistleri, nasıl olduysa sosyalistler için muteber bir müttefik haline geldi. Sosyalist hareketteki toprak kayması tam bir batıklığa dönüşmüş durumda. Toplu halde bir kısmı HDP'ye bir kısmı CHP'ye iltihak eden Türkiye sosyalist hareketi emperyalizmin ve burjuvazinin giderek daha fazla etki alanına giriyor. En uç noktada ise merkez sağa oynamakla birlikte hem yönetici organlarında MHP ve Ülkü Ocakları kökenli üyelere ağırlık vermesi hem de söylemleriyle faşist hareketten kopmadığını gösteren İyi Parti'nin meşru bir müttefik olarak görülmesi var.

ÖDP Başkanlar Kurulu Üyesi Alper Taş'ın CHP kartviziti ile Beyoğlu'nda Millet İttifakı aday olması, İyi Parti ile ortak seçim çalışması yürütmesiyle başlayan yozlaşma, KESK'in İyi Parti Genel Merkezi'nde Meral Akşener'i eyleme davet etmesiyle bir üst boyuta taşınmış durumda. Belli ki burjuvaziy-le ittifak bir kere meşrulaştıktan sonra, düzen siyaseti şişede durduğu gibi durmuyor.

Bir sosyalist parti, hangi partiye oy verdiğine bakmaksızın tüm işçi ve

emekçilere seslenmelidir. Bir Birleşik İşçi Cephesi için mücadele etmelidir. Fabrikalarda, iş yerlerinde, EYT mitinglerinde İyi Parti'ye sempati duyan işçi ve emekçilerle buluşmak ve birlikte mücadele etmek mümkün ve gerekli. Öte yandan Kayı Boyu bayrağının altında, İyi Parti merkezlerinde boy gösteren sosyalistler, fabrikalara, işyerlerine, EYT mitinglerine burun kıvırıyor. KESK, Meral Akşener'i davet ettiği eylemi üyelerine haber vermiyor. Eylemi yapmıyor. Niye yapmadığını açıklama zahmeti bile duymuyor.

Kimse bu ayıbı "Erdoğan'ı ve AKP'yi sandıkta geriletmek" gibi taktiklerin arkasına sığınıp savunmaya kalkmasın. Bu İyi Parti ile geçen yıl 24 Haziran'da yan yana oy verdiniz, İyi Parti kurucusu Mehmet Aslan 25 Haziran'da AKP'ye, "MHP'ye muhtaç değilsiniz biz varız" diye seslendi. Meral Akşener, ekonomide hükümete tam destek vermeye hazırız diyerek bu tavrı teyit etti. 31 Mart seçimlerinde beraber oy vermek, birlikte seçim çalışması yapmaya kadar ilerledi, ortak adayınız İmamoğlu faşist liderleri öve öve bitirmiyor, Akşener ise sermayenin programını uygulamak için Erdoğan'a akıl veriyor! Bu mu faşizmi geriletmek? Bu mu Erdoğan'a karşı taktiğiniz?

Sungur Savran**Avrupa seçimleri neden önemlidir?**

Türkiye'de örgütlü bir hareket olarak has faşizmin temelleri ne zaman atıldı? Alparslan Türkeş 1960'lı yıllarda CMKP adlı partiyi ele geçirip MHP haline getirdiğinde değil. O, kuruluş sürecinin nihai aşamasıydı. Temeller, İkinci Dünya Savaşı sırasında atıldı. Nazi Almanyası Sovyetler Birliği'ne karşı verdiği işgal savaşında Kızıl Ordu'yu arkasından vurmaya amaçlıyordu. Türkiye'de "esir Türkler" davasını güden, kendine yakın bir akıma ihtiyaç duyuyordu. Türkiye faşizmi böyle doğdu. Önde gelen isimler Nihal Atsız ve Alparslan Türkeş'ti. Daha sonra, 1960'lı ve 70'li yıllarda Türkiye'yi kanlı bir örtülü iç savaşa sürükleyecek olan "komando kampları" ve sokak saldırılarının ya da bugün yüzde 20 oy potansiyeline ulaşmış bir faşist hareketin tohumları böylece uluslararası politikadaki bir gelişmenin ürünü olarak atılıyordu.

Bugün Avrupa'da, bütün solun burjuva ideologlarını izleyerek "popülizm" adıyla banalleştirdiği, aslında faşist karakter taşıyan bir gerici hareket adım adım yükseliyor. 23-26 Mayıs tarihleri arasında yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde bu hareket yeni bir atılımla gücünü pekiştirdi. Devrimci İşçi Partisi'nin, kardeş örgütü Yunanistan'dan EEK'le birlikte yönettiği uluslararası sitesi RedMed bu seçimlere bu nedenle özel bir önem vererek yaklaştı. Bizim Türkçe olarak Gerçek sitesinde de yer alan genel bir değerlendirmemizin ("Demir ve Pamuk") İngilizce çevirisinden sonra, ardi ardına Macaristan, Romanya, Yunanistan, İtalya, Fransa, Kuzey ülkeleri (İsveç, Danimarka, Finlandiya), Almanya, Polonya seçim sonuçları, her bir ülke için o ülkeden veya o ülkeyi iyi tanıyan, kimi yoldaşımız, kimi birlikte çalıştığımız Marksistler tarafından ince ince analiz edildi. Britanya'da ön-faşist Brexit partisinin elde ettiği zafer ayrıca incelenecek. Geriye büyük ülkelerden sadece İspanya kalıyor. Faşizmin ön biçimlenmesi olan hareketler açısından önemli ülkelerden ise sadece Avusturya, Hollanda ve Belçika.

Önem veriyoruz, çünkü Avrupa'da faşizm, ön-faşizm evresinden tam anlamıyla olgunlaşmış olduğu evreye geçerse, yani sokak gücünü kurar, sola, sendikalara ve göçmenlere kitlesel olarak saldırmaya başlarsa, dünya altüst olur. Daha şimdiden Avrupa faşizminin yükselişinin sonuçlarını ABD ve Brezilya'da "düşük yoğunluklu faşizm" biçiminde görüyoruz.

Bizim açımızdan bundan da önemlisi, ön-faşist karakter taşıyan bu ırkçı, göçmen ve mülteci karşıtı, Müslüman düşmanı hareket ile Ortadoğu'nun tekdüze hareketi (El Kaide, İŞİD vb.) arasında tam bir karşılıklı birbirinden beslenme mekanizması kurulmuş olması. Ön-faşizmin yükselişi sonucu, Avrupa işçi sınıfının çeperinde kıvranan Müslüman genç nüfus çeşitli şekillerde aşağılanıp baskı altına alınca ve sürünmeye yakın koşullarda yaşamaya itilince, tekdüze hareketler bundan yaygın kadro ve mali destek devşiriyor. Tekdüze hareketler Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde intihar eylemlerine giriştikçe, ön-faşist hareket Müslüman düşmanlığını Avrupa emekçi kitleleri nezdinde körüklemekte başarı kazanıyor.

Öyleyse, Avrupa'daki ön-faşizmin yükselişi, aynı zamanda bizim sorunumuz. Suriye'deki tekdüze hareketler, yarın Türkiye'de ne faaliyet gösterecekler, bunu zaman bize gösterecek. Ama neler olabileceğini anlamak isteyenler, 7 Haziran ile 1 Kasım seçimleri arasında Türkiye'nin nasıl Suriyeleştirildiğini hatırlarlarsa iyi ederler. Bunun da ötesinde, Avrupa'da faşizmin yerleşmesi, hele hele iktidara gelmesi, emin olabilirsiniz ki, Türkiye'de de faşizmin gücüne güç katacaktır.

Bugün bütün burjuva ve küçük burjuva karakterdeki partiler "popülizm beklenen atılımı yapamadı" diye seviniyorlar. Sadece İtalya'da ön-faşizmin ezici bir farkla birinci parti haline gelmesi bile, bu tutumun mezarlıkta ıslık çalmak olduğunu anlatmaya yeter. Eşitsiz gelişme, kapitalist gelişmenin yasasıdır. 1920'li yıllarda sadece İtalya faşistti. 1930'lu yıllarda güçlü Almanya faşist olduktan sonra altı yıl içinde bütün Avrupa Nazizmin hâkimiyetine girdi. Eşitsiz gelişme sonunda bileşik gelişmeye dönüştü. Tarihten öğrenmeyenler, aynı felaketleri tekrar ve tekrar yaşamaya mahkûm olacaklardır. Faşizm milliyetçidir, ama cevabı enternasyonalizmdir. Bütün ülkelerin işçi sınıfını ilgilendirir.

ABD'nin S-400 tehdidine utanç verici tepki

ABD Savunma Bakanlığı, Türkiye'ye S-400 krizi ile ilgili olarak tehdit ve ultimatom içeren bir mektup gönderdi. ABD Savunma Bakanı Vekili Patrick Shanahan'ın Hulusi Akar'a gönderdiği metnin içeriği Milli Savunma Bakanlığı (MSB) resmi sitesinden kamuoyuna duyuruldu. Mektupta Türkiye'ye 31 Temmuz tarihine kadar ultimatom veren ABD, Türkiye'nin F-35 programından çıkarılacağını, pilotların eğitimlerine son verileceğini belirtiyor ve bu adımlardan başka ABD Kongresi'nin Hasımlarıyla Yaptırımlar Yoluyla Mücadele Etme Yasası (CAATSA) kapsamında yeni askeri ve ekonomik yaptırımlar getirmekte kararlı olduğunu söylüyor.

Amerikan liyakat madalyasının hakkını verdi!

Mektup Türkiye'yi açıkça tehdit eden bir ultimatom niteliğinde iken bakan MSB sitesinde bu mektubu nasıl sunuyor: "İki ülke arasındaki savunma ve güvenlik konularını kapsayan söz konusu mektupta, mevcut sorunlara stratejik ortaklık çerçevesinde ve kapsamlı güvenlik iş birliğini muhafaza edecek şekilde bir çözüm bulunması yönünde beklenti dile getirilmekte ve görüşmelere devam edilmesinin önemi ifade edilmektedir"... Mektupta belirtilen yaptırımlar tamamen Türkiye'nin F-35 programından çıkarılmasına yönelik ön adımları ve planlamayı kapsamakta; "programdan çıkarma sürecinin, diğer güvenlik iş birliği konularının etkilenmemesi amacıyla saygı esasları çerçevesinde yürü-

tüleceği özellikle ifade edilmektedir."

Bu aktarımlar tamamen Milli Savunma Bakanlığı'na ait. Pentagon açıkça Türkiye'ye hasım muamelesi yapıyor ve ultimatom veriyor, Hulusi Akar'ın yaptırıldığı açıklamada ise hâlâ stratejik ortaklıktan, iş birliğinden, saygı çerçevesinden bahsedilerek Pentagon'un saldırganlığını özürlemek için takla atılıyor. Mektubu doğrudan çevirip sitelerine koyabilirlerdi. Halk da ABD'nin mesajı özürlenmeden, yumuşatılmadan, "iş birliği", "ortaklık", "saygı çerçevesi" gibi laflarla paketlenmeden öğrenebilirdi. Ama yapmadılar! Hulusi Akar boynundaki Amerikan liyakat madalyasının hakkını veriyor!

Halka başka, ABD'ye başka konuştular

Son dönemde Cumhurbaşkanı Erdoğan, Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu ve Milli Savunma Bakanı Akar iç kamuoyuna "S-400 işi bitti, füzeleri alacağız" derken ABD'ye karşı geri adım atmak için kapıyı hep açık bırakıyordu. Süreci ertelemek için ABD-Türkiye arasında süreci teknik olarak inceleyecek bir komisyon önerisi icat etmişlerdi. Bu mektup Amerikan kaynaklarının da Trump'ın bir komisyonun kurulması konusunda Erdoğan'la anlaşığı-

na dair haberler yapmaya başladığı sırada geldi. Komisyon kurulursa iktidar cephesi bunu bir diplomatik zafer olarak pazarlayacaktı. Oysa varılan sonuç S-400 alımının tam da ABD'nin istediği şekilde ertelenmesi olacaktı. Arada terör suçlamasıyla tutuklu bulunan ABD vatandaşı NASA çalışanı Serkan Güler'in ev hapsine çıkarılması da "bonus" oldu. Trump bir kez daha "bağımsız" Türk yargısının kararı için kameralar önünde Erdoğan'a teşekkür etti. Nihayet erteleme de sınırsız olmayacağını göstermek için söz konusu mektubu yolladı! 31 Temmuz'a kadar ultimatom verdi.

Ve takke düştü kel göründü!

Bugün S-400 meselesi Türkiye üzerindeki emperyalist boyunduruğun test edildiği bir konudur. S-400 konusunda ve başka konularda iktidar hiçbir zaman emperyalist boyunduruğu kırmak için mücadele etmedi. NATO üyeliğini, İncirlik, Kürecik ve diğer üsleri sorgulamayan ve sorgulatmayan iktidar, emperyalistlerle onlara daha elverişli koşullarda hizmet etmek üzere pazarlık yaptı. Gelinek'te ABD blöfü gördü, Erdoğan ve iktidarını köşeye sıkıştırdı. Erdoğan ve iktidarı manevra yapmaya, bugün söylediği sözün ertesi gün tam tersini yapmaya alışık olabilir. Ama onu-

ru ayaklar altına alınan, ekmeğiyle tehdit edilen Türkiye'nin emekçi halkıdır.

Emekçi halk için güvenlik tehdidinin adı NATO'dur, ABD'dir!

İstibdad rejimi emperyalizme karşı bu milletin zayıf karnıdır. Emperyalizme karşı milletin boyununu bükmeye devam etmektedir. Türkiye'nin emekçi halkının ekmeğinin ve hürriyetinin savunulması, somut güvenliğinin sağlanması için istibdadın ve emperyalizmin zincirlerini kırmak bir zorunluluktur. Emekçi halk için güvenlik tehdidinin adı NATO'dur, ABD'dir! Emperyalizm Türkiye'nin emekçi halkını füze ve uçaklarından önce Amerikan dolarıyla, Amerikan tekelleriyle, Ankara'daki Amerikan liyakat madalyalı siyasi nüfuzuyla, dokunulmazlık kalkanına sahip İncirlik'le tehdit etmektedir. Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek Gazetesi olarak bu gerçeği başından beri ortaya koyuyoruz. Emperyalist boyunduruğa karşı doların serbest alım satımının yasaklanmasını, emperyalist tekelin ve bankaların işi denetiminde kamulaştırılmasını, NATO'dan çıkmayı ve İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üslerin kapatılmasını savunmaya devam ediyoruz!

Doğu Akdeniz'de doğalgaz krizi

Kıbrıs'ta sular giderek daha fazla ısınıyor. Doğu Akdeniz'deki gaz rezervlerinin paylaşılması mücadelesi bölgede bir süre boyunca siyasi ve diplomatik gerilimlere yol açmıştı. Son dönemde ise Kıbrıs suları donanmaların karşılıklı gövde gösterisi yaptığı bir alana dönüştü. Adadaki Türk ve Rum Kıbrıslılar olası bir savaşın tam ortasında kalakalmış durumda. Türk ya da Rum fark etmiyor. Bölgede karşı karşıya gelen güçler 800 bin Kıbrıslının değil Kıbrıs'ın etrafındaki 400 milyar metreküp kaya gazın akıbetiyle ilgileniyor.

"Mavi Vatan"ın savunulması iddiasıyla bölgeye donanması gönderen Türkiye'nin de durumu diğerlerinden farklı değil. Türkiye, KKTC üzerinden gaz paylaşım mücadelesinde yerini almaya çalışıyor. Burada en büyük sorun KKTC'nin uluslararası alanda Türkiye dışında hiçbir devlet tarafından (Azerbaycan dâhil) resmen tanınmıyor oluşudur. Bu yüzden Türkiye'nin bölgedeki doğal gazdan daha fazla pay alabilmesi için Kuzey Kıbrıs'ın, iki devletli ve iki kesimli bir çözümden ilhaka kadar farklı seçenekler içinde mutlaka Türkiye himayesinde kalması gerekiyor.

Peki Türk Kıbrıslılar buna ne diyor? Türkiye'nin himayesinden yarardan çok zarar gördüğünü düşünen yerli halk gerçek bir barış ve çözümden yana. Ama söylediğimiz gibi Türkiye diğer devletler gibi halkın isteklerini değil, gaz paylaşımını önemsiyor. Bu yüzden Ankara KKTC'deki dörtlü koalisyondan altın dinamik yerleştirip, "Türkiye ile

birlikte hareket eden partiyiz" diyen Ersin Tatar'ın başkanlığında yeni bir hükümet kurdu. Yeni hükümetin protokolü aslında tek bir cümleden oluşuyordu: "KKTC Hükümeti, Türkiye Cumhuriyeti ile tam bir işbirliği ve dayanışma halinde Doğu Akdeniz bölgesindeki meşru hak ve çıkarlarını koruyacak ve imkân olan her uluslararası platformda bu konudaki haklılığını gündeme getirecektir."

Şer cephesi

Türkiye'nin karşısında Mısır, İsrail, Güney Kıbrıs ve Yunanistan'ın ittifakından oluşan ve arkasına Avrupa Birliği'ni ve ABD'yi almış olan geniş çaplı bir koalisyon var. Fatih gemisinin Türk donanmasının korumasında bölgede sondaj çalışmaları başlamasına ABD, AB ve özellikle de Fransa ve Almanya'nın tepki göstermesi saflaşmayı açıkça gösteriyor. Akıl ve mantık, bu emperyalist ve Siyonist cepheye karşı, anti-Siyonist ve anti-emperyalist bir siyaset benimsemeyi emreder. Türkiye'deki iktidarda ise bu tür bir siyasetin zerresini görmek mümkün değil. Emperyalizme sömürgeci siyasetle karşılık vermek istediğinizde dilediğiniz kadar "mavi vatan" edebiyatı yapın, siyasetinizin gücü donanmanızın gücüyle sınırlıdır. Bu açıdan bakıldığında Amerikan 6. Filo'su ile Fransız donanmasının eşliğinde ve İngiliz üslerinin korumasında uluslararası petrol tekelinin sondaja başlamasına karşı Türk donanmasının şansı olmayacaktır. Ayrıca NATO üyeliği bu saflaşmada

Türkiye'nin değil, NATO üyesi dahi olmayan Güney Kıbrıs'ın üzerinde bir koruma şemsiyesi oluşturacaktır.

"Mavi vatan" savunması mı?

Peki Türk donanması bölgede boy göstererek ne yapmaya çalışıyor? Ne yazık ki bu, emperyalizme ve Siyonizme karşı bir gövde gösterisi değildir. Tam tersine donanma ABD-İran geriliminin yükseldiği bir aşamada emperyalist cepheye kalmak kaydıyla Türkiye'nin pazarlık gücünü arttırmaya çalışıyor. Mesele Doğu Akdeniz'de baş hırsız, gaz hırsızlığı ise Filistin halkının haklarını gasp eden İsrail'dir. Ancak bu konuda da Türkiye'nin resmi tezi Filistin halkının haklarını savunmak değil, Tamar ve Leviathan yataklarında İsrail'in gasp ettiği 920 milyar metreküp doğal gazı Adana Ceyhan

üzerinden Avrupa'ya pazarlamaktır. Bu siyaset "mavi vatan"ın savunulması falan değil, emperyalist paylaşımından pay kapma mücadelesidir ve sonu hüsrandır.

Emperyalizm, Siyonizm ve işbirlikçileri yenilmeden çözüm yok!

Doğu Akdeniz'in yer altı zenginliklerinin yağmalanması halkların kanını dökecek ve zenginlikleri batı metropollerini ile korsan İsrail arasında bölüşürecekler. Bu yağmada rol almaya çalışan değil, bu yağma planını bozan bir siyaset gerekir. Akdeniz son yıllarda sadece savaşın değil, devrimlerin ve halk isyanlarının da havzası olmuştur. Yağmacıların asıl gücü donanmalarından ziyade yelpazenin her renginden emperyalist ve Siyonist işbirlikçisi

iktidarlardır. Darbeci katil Sisi ile solu hain Çıpras bu açıdan aynı yeredir. Paylaşımında bize de yer açın diyen, İslamcısından milliyetçisine Türkiye'nin iktidar sahiplerinin de bunlardan farkı yoktur.

Kıbrıs Kıbrıslılarından demeyen, Filistin halkının geri dönüşünü ve İsrail'in yıkılmasını savunmayan, halkların safında değildir. Doğu Akdeniz'de barış ve kardeşliğin çözümlü için İngiliz üsleri Kıbrıs'tan, 6. Filo denizlerden, Siyonistler Filistin'den kovulmak, Türkiye ve Yunanistan NATO'dan çıkarak ev sahipliği yaptığı emperyalist üsleri kapatmak zorundadır. Ortadoğu ve Akdeniz'in emekçi halkları bu siyaseti takip ettiğinde dünyanın tüm emperyalist ordu ve donanmalarını yenecek bir halk direnişi potansiyelini açığa çıkartacaktır.

İran'a karşı emperyalist ve Siyonist ablukaya son!

Amerikan emperyalizmi planlı bir biçimde ve saldırgan bir tutumla İran'a yönelik ablukayı artırıyor. Geçtiğimiz yıl Trump'ın 2015 yılında imzalanan ve İran'ın barışçıl amaçlarla nükleer enerji sahibi olmasına olanak tanıyan anlaşmadan çekilmesiyle ABD'nin İran'a ekonomik yaptırımlar ve askeri tehditle diz çöktürme planları bir bir uygulanmaya başladı. Trump, geçtiğimiz aylar içinde İran'ın en önemli askeri gücü olan Devrim Muhafızları'nı terör örgütü listesine alarak doğrudan İran devletini hedef tahtasına yerleştirdi. Bir uçak gemisi ile taarruz filosunu ve nükleer kapasiteli bir B-52 bombardıman uçağını Basra Körfezi'ne gönderdi.

Tanıdık bir provokasyon

ABD, İran tehdidini gerekçe göstererek Irak'taki Büyükelçiliği'nden acil durumda görevli olanlar (CIA elemanları) hariç diplomatik personeli geri çekti. Peşinden aynı hamleyi Almanya ve Hollanda da yaptı. Sonra bir gün bir roket ABD'nin Bağdat'taki Irak Konsoloslugu'nun olduğu bölgeye düştü. Saldırıyı üstlenen yok ama ABD hemen faturayı Haşdi Şabi'ye kesti. Hikâye çok tanıdık değil mi? "Sınırın öte yanından bir füze atılır işi hallederiz" diyenlerin nereden eğitim aldığı belli!

Çıban başı: Trump'ın B takımı

ABD, Avrupalı emperyalist müttefiklerini, Siyonist bekçi köpeği İsrail'i ve Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) başta olmak üzere bölgesel iş birliği devletleri yanına alarak bilinçli bir tırmandırma politikası izliyor. Tabii ki bu hazırlıklarını İran'ı saldırgan gibi göstererek ve kendisinin tehdide karşı savunma içinde olduğu izlenimini vererek yapmaya çalışıyor. İran ise Dışişleri Bakanı Cevat Zarif'in tabiriyle Trump ve onun B Takımının (Beyaz Saray Güvenlik Danışmanı John Bolton, İsrail Başbakanı Benja-

min Netanyahu, Suudi Arabistan Veliht Prensi Muhammed bin Selman ve BAE Abu Dabi Veliht Prensi Muhammed bin Zayid) provokasyonlarına karşı itidalini kaybetmiyor. ABD'nin anlaşmadan çekilmesi dolayısıyla nükleer anlaşma yükümlülükleri sona eren İran, buna rağmen önce anlaşmadan çekilmediğini açıkladı, sonra da 60 gün süreyle kısmen bazı yükümlülüklerini askıya aldığı duyurdu. ABD'nin Basra Körfezi'nin etrafında yaptığı güç gösterisine İran, vatan müdafaasından geri durmayacağını göstererek ama herhangi bir askeri provokasyona mahal vermeden karşılık veriyor.

Türkiye ablukanın parçası olmamalı

Astana ve başka bazı diplomatik temaslara bakıp, Erdoğan ve iktidarının İran'la birlikte olduğunu düşünen, hayal görüyor demektir. Siyonist katil Netanyahu açıkça söylüyor: "Biz ve Arap komşularımızın birçoğu ile Arap olmayan birçok İslam ülkesiyle, İran'ın saldırganlığını püskürtme konusunda birlik içindeyiz" diyor. Arap olmayan İslam ülkesinden kastın "one minute" (van minüt) tiyatrosu oynayıp İsrail'le ticaret rekorları kıran Türkiye olduğu açık değil mi?

İran'ı savunmak ama nasıl?

Bu tablo karşısında emperyalizme, Siyonizme ve onun etrafında kümelenen şer eksenine karşı İran'ı savunmak vazgeçilmez bir görevdir ve bu görevin en önemli adımı Türkiye'nin İran karşıtı kamptan çıkmasını sağlamaktır. Emperyalizme ve Siyonizme karşı İran'ı savunacağız, elbette ki İran'daki burjuva istibdad rejimine herhangi bir politik destek vermeden ve İran'a emperyalizme karşı gerçek direnme gücünü sağlayacak olan emekçi halkın ekmeği ve hürriyet mücadelesinin zafere ulaşması için enternasyonalist dayanışmayı sürdürerek.

Askerlikte "ya paranı ya canını" sistemi

Bedelli askerliği kalıcılaştıran ve profesyonel orduya geçişte önemli bir aşama olan yeni askerlik sistemi meclisin gündemine getirildi. Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın sunduğu yeni sisteme göre bedelli askerlik bugün 31 bin lira civarında hesaplanan ve her yıl belirli bir katsayıya göre güncellenecek olan bir rakama mâl olacak. Bedelli ücretini ödemeyenler 6 ay askerlik yaparken, 6 ayın sonunda askerler için tahsil durumuna göre ve belirli sınavlardan geçmek şartıyla maaş karşılığında uzman er ve erbaşlık ile yedek astsubaylık ve yedek subaylık mümkün olacak.

Patron çocukları para, emekçi çocukları can veriyor

Bu sistemin yasallaşmasıyla ilk elde 130 bin askerin terhis olması bekleniyor. 8 milyonluk işsiz ordusuna eklenecek bu gençlerin durumu, profesyonel asker olabilmek için yoğun bir rekabetin yaşanacağına işaret ediyor. Son dönemde cepheye profesyonel askerlerin sürülmesi yerleşik bir uygulamaya haline gelmişti. Bundan sonra da yoksul gençleri sivilde işsizlik, askerde ise en ön saflarda ölüm tehlikesi bekliyor. Bir kez daha iktidar halka "ya paranı ya canını" diyor. Patronlar çocukları için kasalarından bir balyayı, emekçi çocukları ise asgari ücret karşılığında canlarını ortaya koyuyor.

Yeniçeri/kapıkulu ordusu

Bedelli askerliğin profesyonel ordu için atılmış bir adım olduğunu en başından beri söylüyoruz. Şimdi tüm askeri uzmanlar ordunun pro-

fesyonelleşmekte olduğunda hemfikir olmuş durumda. Hulusi Akar, profesyonelleşiyoruz ama "peygamber ocağı geleneği sürecek" diyor. Hulusi Akar'ın anlayışının peygamber sakalının yıkıldığı suyu satmak için paketleme tesisi kuran Cübbeli Ahmet'ten farkı yok. Cumhurbaşkanına gönüllü toplama ve askerlikten muaf tutma yetkisinin verilmesi profesyonelleşme ile birlikte yeniden bir Yeniçeri/kapıkulu ordusu tartışmalarını gündeme getiriyor.

Profesyonel orduya hayır

Profesyonel ordu ve paralı askerlik, emperyalizme karşı savaşmayı planlayanların değil emperyalizmle birlikte sefere çıkmaya hazırlananların planıdır. Çünkü paralı asker tanım gereği ateş gücü ve teknolojik olarak üstün olduğu ordulara karşı etkindir. Emperyalistlerin profesyonel orduları her daim geri kalmış ülkelerin paralı askerlerine galebe çalar. Vatandaş ordusunu haksız savaşlara göndermek, paralı askerleri göndermekten zordur.

Devrimci Marksizm'in 38. sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm 38. sayısını, son yıllarda Avrupa'nın önemli bir gündemi haline gelen faşizm üzerine detaylı tartışmalara ayırıyor. Faşizm dosyasının ilk yazısı Sungur Savran'ın imzasını taşıyor. Avrupa'da yükselen aşırı sağ hareketin yanlış şekilde "popülist sağ" olarak adlandırıldığını ileri süren Savran, bu partilerin şimdilik paramiliter güçleri olmayan birer "ön-faşist" parti olduğunu anlatıyor. Dosyanın ikinci yazısında Kurtar Tanyılmaz Almanya'da faşist hareketin yükselişinin sebeplerini ve tehlikelerini masaya yatırıyor ve çözümün ancak bağımsız bir politik hat, bir Birleşik İşçi Cephesi politikası ile sağlanabileceğini ileri sürüyor. Muzaffer Ege Alper ise faşizm dosyasının üçüncü yazısında Finlandiya'daki yeni-faşist hareketlerin tarihsel gelişimini ve son durumunu inceliyor.

38. sayı "Sosyalizmin tarihinden yapraklar" isimli bir dosya da içeriyor. Özdeniz Pektaş, Sovyet bilim insanı Leon Theremin'in hayat hikayesini anlattığı yazı ile hem Ekim devriminin bütün zincirlerinden kurtardığı yaratıcı enerjinin ulaştığı doruk noktalarından bi-

rini gözler önüne seriyor hem de devrimin yozlaşmasıyla birlikte bu enerjinin de nasıl sönmelenmeye başladığını gösteriyor. Mehmet İnanç Turan, Sungur Savran ile tarihi Türkiye Komünist Partisi üzerine bir polemige katkıda bulunuyor ve Savran'ın dergimizin Sonbahar 2018 tarihli 36. sayısında yaptığı Mustafa Suphi'nin Partisi'nde Sosyalizm ve Enternasyonalizm kitabının eleştirisine cevap veriyor.

Devrimci Marksizm'in kitap değerlendirme dosyasında ise Volkan Sakarya, Kevin Anderson'ın *Lenin, Hegel ve Batı Marksizmi* kitabının kapsamlı bir eleştirisini yapıyor. Bu çalışmanın, Lenin'in siyasi kavrayışında diyalektiğin merkezi önemini sergilemekle birlikte belirli zaaflar içerdiğini ve idealizme fazlaca taviz verdiğini gösteriyor. Derginin Emre Bayır imzalı son yazısı ise yayını

lanışından yaklaşık 50 yıl sonra *Devrimci Marksizm* yayını kuru- lu üyesi Mustafa Kemal Coşkun tarafından Türkçe'ye çevrilen Richard Sennett ve Jonathan Cobb'ın *Sınıfın Gizli Yaraları* kitabını değerlendiriyor ve kitabın sosyalistlere sınıfı tanımak için çok yararlı ipuçları sağladığını vurguluyor.

Gençlik mücadelesi

Patronların iş birliğine karşı emekçi çocuklarının iş birliği

Geçtiğimiz yıllarda eğitim sisteminin piyasalaştığına, emekçi çocuklarının yani bizlerin eğitim-öğretim hayatının sermayeye teslim edildiğine defalarca şahit olduk. Son zamanlarda hükümetin eğitim konusunda atmış olduğu adımlar bu meseleyi tekrar gündemimize getirdi. Mesleki eğitimin aslında ne kadar önem arz ettiğini, eğitimin teori ve pratikle bir arada verilmesinin ideal olduğunu biliyoruz. Ama içinde yaşadığımız sistemde bu durum suüstimal edilmekte ve mesleki pratik eğitim adı altında staj sömürüsü ayyuka çıkmaktadır.

Mesleki eğitim ile reel sektörü birleştirecek proje için Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi arasında Mesleki Eğitim İş Birliği Protokolü imzalandı. İmzalanan bu protokolle birlikte

81 ilde 81 meslek lisesi TOBB'a devredildi. Devredilen bu meslek liselerinde özel sektörün ihtiyaç duyduğu nitelikli elemanların yetiştirilmesine yönelik bir müfredat hazırlanması da söz konusu.

TOBB başkanı Mustafa Rifat Hisarcıkloğlu, eğitimi özel sektöre bırakan Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'a "Aslında burada bir farkı görüyoruz, hem bürokraside olup hem iş dünyasının içinden gelen bir bakanın nasıl ezberleri bozduğuna bugün hep beraber şahit oluyoruz" diyerek teşekkür ettikten sonra sömürü protokolünün nasıl olacağına dair kesitler sundu. Hisarcıkloğlu çok da haksız sayılmazdı, hem bürokraside hem iş dünyasının içinde olan Selçuk'un eğitimi bir imzayla nasıl piyasaya teslim ettiğini hep birlikte görüyoruz.

Ziya Selçuk ise konuşmasında, eğitim ve ekonomi arasındaki iliş-

kinin önemine değinerek sorunların üretim bazlı eğitime geçilerek değişeceğini söyledi. Ayrıca bu protokolün yalnızca Bakanlığın kararı ile değil, oda temsilcilerinin de "gayretleriyle" alındığını belirterek bundan sonra da iş dünyasından beklentileri olduğunu vurguladı. Körler sağılar birbirini ağırlar!

TOBB başkanı sunumunda piyasada talep gören niteliklere göre hazırlanan yeni bir mesleki eğitim modelinden, odalar ve borsalar vasıtasıyla eğitimin sektörün ihtiyacına göre hazırlanacağından, mesleki eğitimde özel sektörün rolünün artarak daha fazla söz sahibi olacağından bahsetti. Bu protokol daha çok piyasacı eğitim, daha çok staj sömürüsü demektir. İçinde bulunduğumuz kriz döneminde patronlar artan maliyetleri düşürebilmek için işçi çıkartıyor, ücretlerde kesinti yapıyor iken devlet de yatıp kalkıp

patronlara nasıl yardım edebileceğini düşünüyor.

AKP iktidarı boyunca eğitimin piyasalaştırılması adına sayısız adım atıldı. İmzalanan protokol de bu uğurda atılan adımların bir örneği. Liseliler olarak bizler, sermayenin egemenliği altında bulunan okullarda eğitim almayı, emeğimizin staj adı altında sermayeye peşkeş çekilmesini reddediyoruz! İktidarın ve patronların eğitimin

üzerinde umarsızca top koşturmasını, geleceğimizin çalınmasını reddediyoruz! Patronların iş birliğini reddediyoruz! Yalnızca emekçi çocuklarının iş birliğini tanıyoruz.

Talebimiz özelleştirme politikalarına derhal son verilmesi, tüm özel okulların kamulaştırılmasıdır. Herkes için eşit, parasız ve nitelikli eğitimi sağlamanın başka yolu yoktur.

Eskişehir'den bir lise öğrencisi

"Yeterli olmayan" paralı, sınavlı, niteliksiz eğitim sisteminizdir!

Geçtiğimiz sene aniden değiştirilen üç aşamalı Yükseköğretim Kurumları Sınavı 15-16 Haziran tarihlerinde yapılacak. 2018'de ilk defa uygulanan YKS'nin sonuçları pek çok öğrenciye hayal kırıklığı yaşattı. Bu sene de sınava başvuran 2 buçuk milyon öğrenci nitelikli bir üniversiteye yerleşmek, iyi bir eğitim almak ve gelecekte insancıl koşullarda yaşayabilmek umutlarıyla sınava girmeyi bekliyor.

Bir yandan da endişe hâkim elbette, geçen sene bir gecede değişen sınav sistemi eğitim emekçilerinde ve öğrencilerde şüpheye yol açmıştı. Geçtiğimiz sene sınav sonuçlarındaki başarısızlık oranı da bu şüpheleri doğruluyordu: Daha çok öğrenciye fırsat eşitliği sunmak adına yaptıkları, YKS'nin birinci aşaması olan Temel Yeterlilik Sınavı'nın sonuçları gösteriyor ki eğitim sistemi bu "temel yeterlilikleri" öğrencilerin küçük bir kısmına kazandırabilmişti.

Gelin MEB'in dilinden düşürmediği fırsat eşitliği üzerine biraz düşünelim:

Bizler 4 yıl boyunca, iktidarın defalarca pat diye değiştirdiği eğitim sisteminin içerisinde, test kitaplarına gömülerek, özel derslere, kaynak kitaplara, temel liselere para yetiştirmeye çalışarak hazırlanıyoruz bu sınavlara. Kimimizin ailesinin aldığı maaş bütün bunlara yetmiyor, kimimiz sınava hazırla-

nabilmek için çalışmak zorundayız, kimimiz hepten hazırlanmayı bırakıyoruz. Fırsat eşitliği diyerek, girdiğimiz sınavların sayısı, bu sınavlarda sorulan sorularla, eğitim müfredatıyla oynadınız. Yaptık oldu dediniz, sınav sistemi daha eşit hale geldi dediniz. Oysaki bir üniversiteye girip giremeyeceğimizi, nasıl bir gelecek sahibi olacağımızı belirleyen bu sınav iki günden ibaret değil, bizim gençliğimizin en güzel dört yılını kapsayan bir süreç!

Bu dört yıl boyunca eğitim parasını çıkartabilmek için kafelerden inşaatlara bulabildiği herhangi bir işte çalışan öğrenciler yeni sınav sistemi mi fırsat eşitliği sunacak? Ne YKS, ne de ondan önceki sınav sistemleri geçtiğimiz günlerde İstanbul Ümraniye'deki bir geri dönüşüm merkezinde çalışırken plastik öğütme makinesinin içine düşerek hayatını kaybeden genç işçi arkadaşımıza fırsat eşitliği getirmedir. Mevsimlik tarım işçisi olmak için geldiği Bilecik'te, gölette boğularak yaşamını yitiren 14 yaşındaki Ali Soyer kardeşimize bir gelecek vermedi.

Sürekli değişen sınavlar, iktidarın elinde oyuncak olan eğitim sistemi hayatının renkli, en güzel geçmesi gereken yıllarını yaşatırıyla vakit geçireceği yerde birbirine rakip olarak geçiren biz gençlere de fırsat eşitliği, iyi bir gelecek vaat etmiyor. Hiçbir zaman etmedi! Geçen sene fırsat eşitliği diye getirdik-

leri sistem, öğrencilerin çok büyük bir kesimine hayal kırıklığından başka bir şey vermedi. Çünkü sorular, müfredatlar ne kadar değişirse değişsin; eğitim hep paralıydı, sınavlıydı, nitelikli ve bilimsel değildi, eşit hiç olmadı!

15-16 Haziran tarihlerinde lise hayatlarının en önemli sınavına girmek üzere okullara gidecek bütün öğrencilere, önümüzdeki seneler için bu sınava hazırlanan arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Okullarda sıralarına oturacağı yerde fabrikalarda, inşaatlarda çalışan, yaştlarının sınavlara hazırlanarak geçirdiği vakitleri ekmek parası peşinde koşarak geçiren genç arkadaşlarımıza sesleniyoruz.

15-16 Haziran'da gireceğimiz sınavın sonuçları nasıl gelirse gelsin, bizim başarısızlığımızı değil, defalarca değiştirseler de dikiş tutmayan eğitim sisteminin başarısızlığı gösterir. Bizler yetersiz değiliz! Bizim yeterliliğimizi, hiçbir zaman eşit koşullarda hazırlanmadığımız, kimi zaman sağlığımızı, psikolojimizi bozarak girdiğimiz o birkaç saatlik sınavlar belirleyemez! Yetersiz olan; öğrenciyi öğrenciyle yarıştıran, yıllardır temel liselere, özel okullara, kurslara, dersanelere, özel derslere dayanan eğitim sisteminizdir!

Biz rakip değiliz, hiçbir zaman olmadık! Hepimiz parasız, eşit, bilimsel ve nitelikli bir eğitimi hak ediyoruz! Hepimiz eğitim hayatımızın sonunda güvenceli bir iş ve iyi bir gelecek hak ediyoruz; tepe-taklak olmuş bir ekonomide işsizlik ve yoksullukla dolu bir gelecek değil! Gelin birbirimizle yarışmayalım, el ele verelim, örgütlenebiliriz ve geleceğimizi eşitsiz, sınavlı, paralı eğitim sistemlerine, sermayeye, istibdadı bırakmayalım!

Sınıf'ın 10. sayısı çıktı!

Liseliler bülteni *Sınıf*'ın 10. sayısı, "Memlekete hürriyet bizimle gelecek!" sloganıyla çıktı. *Sınıf*, sorunlarımızın eğitim paketleriyle, reformlarla çözülemeyeceğinin bilincinde tüm liselilere bir alternatif sunmaya çalışıyor.

Mayıs-Haziran sayısının ilk yazısı, gençliğin Avrupa hayaline değiniyor ve gençlerin sorunlarının ülke sınırlarından çıkmakla çözülemeyeceğini vurguluyor. Bir diğer yazı, son 10 yılda açık lise kayıtlarında görülen yüzde 175 artışı, sebepleriyle beraber ele alıyor. Çözüm yolunu ise ekonomide ve eğitimde emekçiden yana devlet planlaması ve politenik eğitim olarak gösteriyor.

Yine geçtiğimiz günlerde Ziya Selçuk'un açıklamasıyla duyulan Mesleki Eğitim İş Birliği Protokolü, *Sınıf*'ın sayfalarında yerini alıyor. Bu iş birliğinin patronların iş birliği olduğunu vurgulayarak bu protokolün meslek liselerinin sermayeye devredilmesinden başka bir anlamı olmadığını söylüyor. Patronların iş birliğine karşı emekçi çocuklarının iş birliğini öne çıkartıyor.

Sınıf, 1 Mayıs'ın bizler için anlamını vurguluyor ve 1 Mayıs'ın kısa bir tarihçesini veriyor. İşçilere yönelik baskıları, yasakları ele alarak hiçbirinin işçileri durdurmaya yetmediğinin altını çiziyor. 6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da *Sınıf*'ın sayfalarında yer alıyor. Denizlerin ve 68 kuşağının bizlere bıraktığı anti-emperyalist mücadele, örnekleriyle sunuluyor ve bugün liselilere düşen görevin kapitalizmin, emperyalizmin, Siyonizmin karşısında Deniz, Yusuf, Hüseyin olmak olduğunu vurgulanıyor.

Sınıf, Türkiye'de modern tarihin en büyük halk isyanı olan

Gezi'yi sayfalarına taşıyor. Eylemlerin içeriğini ve halkın gücünü ele alarak bugün Gezi'yi anmanın yetmeyeceğinin, önümüzdeki mücadeleler için ondan ders çıkarmak gerektiğinin altını çiziyor. Bir diğer yazı ise Türkiye işçi sınıfı mücadelelerinin en görkemli deneyimi olan 15-16 Haziran ayaklanmasını ele alıyor. Geleceğin işçi ve emekçilerine, 15-16 Haziran'dan ve işçi sınıfının tüm mücadelelerinden öğrenecek çok şey olduğunu hatırlatıyor.

Sınıf, "Doğru bilinen yanlışlar" başlığıyla yayınladığı serisinin üçüncü ayağında "Sosyalistler diktatörlüğü savunur" tezine karşı duruyor. Proletarya diktatörlüğünün tanımlamasını yaparak onun en ileri burjuva demokrasiden daha demokratik olduğunu örnekleriyle beraber ortaya koyuyor. 10. sayının kitap tanıtımında ise Emile Zola'nın *Germinal* isimli eseri yer alıyor. Zola'nın *Germinal*'de, maden işçilerinin yaşamını, tüm olumsuz koşulları ve mücadele içerisinde işçilerin nasıl süreçlerden geçtiğini büyük bir canlılıkla betimlediğini vurgulayarak yazarın okura bıraktığı umut ışığına değiniyor.

15-16 Haziran ayaklanması: Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin doruğu

Türkiye işçi sınıfının gelmiş geçmiş en büyük eylemi olan 15-16 Haziran işçi ayaklanmasının 49. yıldönümündeyiz. Üzerinden yarım asra yakın zaman geçmesine rağmen etkileri hâlâ devam eden, işçi sınıfının kendi hakları için bu topraklardaki ilk toplu ayağa kalkışını simgeleyen bu tarihi eylem, içerisinde barındırdığı bir dizi dersle günümüz işçi sınıfı mücadeleleri açısından önemini korumaktadır.

1960'lı yıllar Türkiye işçi sınıfının yaptığı her eylemle gücünü keşfettiği, öz güvenini kazandığı mücadele dolu yıllardı. 1961 Saraçhane mitingiyle başlayan ve 1963 yılında gerçekleşen Kavel grevi ile devam eden süreçte grev ve toplu sözleşme hakkı kazanılmış, ardından başta Paşabahçe grevi olmak üzere birçok sektörde ardı ardına patlak veren grevlerle işçi sınıfının militan mücadeleleri yükselmişti. Bu dönem aynı zamanda işçilerin örgütlü oldukları Türk-İş'in tepesini saran uzlaşmacı bürokratların, yükselen işçi mücadelelerinin önüne set çekmeye çalıştığı bir dönemdi. Bu durum sınıf mücadelesi sendikacılık ile devlet güdümünde sendikacılık anlayışları arasında kaçınılmaz bir ayrışmanın ortaya çıkmasıyla sonuçlanacaktı. Nitekim Türk-İş'in, işçi mücadelelerinde öne çıkan bazı sendikaları konfederasyondan sürelili olarak ihraç etmesi ve ihraç edilen sendikalardan Maden-İş,

Lastik-İş ve Basın-İş sendikaları ile daha önce herhangi bir konfederasyona bağlı olmayan Gıda-İş sendikasının, adını "sendikalar arası dayanışma anlaşması" koydukları bir protokolü imzalamasıyla DİSK'in temeli atılmış oldu. 1967 yılında resmen kurulduktan sonra DİSK, sınıf mücadelesinin örgütlenmesi açısından bir odak haline geldi. Patronlardan ve devletten bağımsız sendikacılık anlayışı ile işçi sınıfının genelinde büyük bir etki yarattı ve böylelikle hızlıca büyüyen ve gelişti. Artık Türkiye işçi sınıfı için her toplu sözleşme dönemi çetin mücadelelere dönüşüyor, işçiler patronlara ve sınıf işbirlikçi sen-

dikal dayatmalara karşı cevabı fabrika işgalleriyle veriyordu. 1968 yılında Derby ile başlayan işgal dalgası bazıları Singer, Demirdöküm, Gamak ve Sungurlar olmak üzere birçok fabrikada 1970'e kadar devam etti. İşçi sınıfının yavaş yavaş siyasetin merkezine oturmaya başlaması dönemin Demirel başkanlığındaki AP (Adalet Partisi) hükümetini birtakım tedbirler almaya itti. 1970'in Haziran ayında Sendikalar Kanunu hakkında değişiklik öngören yasa tasarısı meclise sunuldu ve CHP'nin desteğiyle kanunlaştı. Tamamıyla DİSK'in tasfiyesi anlamına gelen bu yasa, işçiler arasında

büyük bir tepkiyle karşılandı. 14 Haziran'da DİSK, Genel Temsilciler Meclisi'ni topladı ve İstanbul'un çeşitli noktalarından merkeze doğru kısa yürüyüşler yapma kararı aldı. DİSK'in bu kararı sonucunda 15 Haziran'da başlayan eylemler Türk-İş'e üye işçilerin de yoğun katılımıyla bir anda iki güne yayılan büyük bir ayaklanmaya dönüştü. O ana kadar iş yerlerinde ayrı ayrı gerçekleşen eylemler artık sokaklarda birleşiyor, işçi sınıfı yasal sınırları aşarak iktidara sarsıcı kuvvetini gösteriyordu. Şehrin önemli bölgelerini kontrol altına alarak kent merkezine doğru akan on binlerce işçi, önüne konulan tüm barikatları yıktığında hükümet çareyi sıkıyönetim ilan etmekte buldu. DİSK yönetiminin de gayretleri sonucu ayaklanma geri çekildiğinde 4 kişi ölmüş, sonrasında yüzlerce kişi tutuklanmıştı. Buna rağmen işçi sınıfının gücünün farkına varan devlet, yasayı Anayasa Mahkemesi

eliyle iptal etmek zorunda kaldı. 15-16 Haziran ayaklanması, ne kadar zorlu olursa olsun, devlet yasaları ne derse desin, mücadele edildiğinde kazanılabileceğini Türkiye işçi sınıfının belleğine kazıyan bir milat olmuştur. Bugünün Türkiye'sinde eğer hâlâ birtakım hakları varsa, emekçiler bunu 15-16 Haziran ayaklanmasına ve o günlerde kazanılan mevziler üzerinden verilen mücadelelere borçludurlar. İşçi sınıfının bu ayaklanması sendikal bürokrasinin DİSK içindeki kanadının sınırlarını ortaya koyması bakımından da önemlidir. Her ne kadar belli bir aşamaya kadar ilerici olsa da, DİSK yönetimi hareketin kritik bir aşamasında, varabileceği ileri merhalelerden ürkmüş ve geri bir rol oynamıştır. Sınıfın devrimci öncü partisinin yokluğunda bu durum kaçınılmaz olarak ortaya çıkmıştır. Bugün bize düşen görev, yeni 15-16 Haziran'ların öncüsüz kalmaması için işçi sınıfının devrimci partisini inşa etmektir.

Yeni eğitim sistemi: sermaye nasıl isterse

Bir ülkenin eğitim sorunu istihdam sorunuyla, ekonomik sorunlarla göbekten bağlıdır. Bir ülkenin genç işsizlik oranı resmi açıklamaya göre %26,7 olmuşsa, ekonomisi emperyalizme bağımlı üretimi nedeniyle vasıfsız, ucuz iş gücüne daha çok ihtiyaç duyuyorsa eğitim sistemi de felsefi anlayışı ne olursa olsun elemeci bir sınav sistemine dayanır. Devlet okulları bakanlığın da ifade ettiği gibi %5'lik nitelikli okul ve %95'lik niteliksiz okul olarak bölünür, hatta iyi semtlerin devlet okulları ile yoksulların gittiği devlet okulları arasındaki uçurum artar. Sınav kazandırmayı vaad eden özel eğitim kurumları çoğalır. Parası olmayanın çocuğu kısa sürede ucuz iş gücüne katılır, parası olan çocuğunu %5'e sokmaya çalışır. Böylece eğitim programı, müfredat, öğretmenler ve okullar ne kadar iyi olursa olsun başladığımız noktaya geri döneriz.

AKP'nin iktidara geldiği 2002'den bu yana sayısız kez değişen eğitim sisteminin, Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un 18 Mayıs günü yaptığı açıklama ile bir kez daha değişeceği müjdelendi. Yeni eğitim sisteminde, daha önceki değişikliklere göre gerçekten "yeni" olarak duyduğumuz şeyler tatil tarihlerinin değişmesi, bilgi kuramı dersi eklenmesi, fen ve sosyal bilgiler derslerinin ortaokulda olduğu gibi birleştirilmesi ve kariyer ofisleri.

Genelgeçer doğrular

Zamanın ruhuna uyum sağlayacağı belirtilen yeni sistem esas olarak ders sayılarının azaltılması, öğrencilerin dersler arası bağı rahatlıkla kurabileceği, bir soruna bütünlüklü olarak yaklaşabileceği ve analiz edebileceği, öğrencinin yeteneğine ve ilgisine göre ders seçeceği, yaparak ve yaşayarak öğrenmenin ağırlık kazanacağı, öğrencilere yaşam becerisi ve problem çözme becerisi kazandırma anlayışı üzerine kurulu. Bu sayılanlar zaten eğitimde olması gereken temel yaklaşımlardır. Ancak ders sayılarının azaltılması dahil tüm bunlar daha önceki sistem değişikliklerinde de aynı bu şekilde sunulmuştu. Hatta

hatırlayalım, ders sayılarını azaltmak ve öğrencinin yukarıda anlatıldığı gibi aktif bir eğitim süreci yaşayabilmesi için lise 3 yıldan 4 yıla bile çıkarıldı! Öyleyse bu çok doğru olan yaklaşım onlarca sistem değişikliğine rağmen neden uygulanmıyor?

Eğitim sorunu istihdam sorunu

Gerçek gazetesini sayfalarında daha önce de defalarca dile getirdik: Bir ülkenin eğitim sorunu istihdam sorunuyla, ekonomik sorunlarla göbekten bağlıdır. Bir ülkenin genç işsizlik oranı resmi açıklamaya göre %26,7 olmuşsa, ekonomisi emperyalizme bağımlı üretimi nedeniyle vasıfsız, ucuz iş gücüne daha çok ihtiyaç duyuyorsa eğitim sistemi de felsefi anlayışı ne olursa olsun elemeci bir sınav sistemine dayanır. Devlet okulları bakanlığın da ifade ettiği gibi %5'lik nitelikli okul ve %95'lik niteliksiz okul olarak bölünür, hatta iyi semtlerin devlet okulları ile yoksulların gittiği devlet okulları arasındaki uçurum artar. Sınav kazandırmayı vaad eden özel eğitim kurumları çoğalır. Parası olmayanın çocuğu kısa sürede ucuz iş gücüne katılır, parası olan çocuğunu %5'e sokmaya çalışır. Böylece

eğitim programı, müfredat, öğretmenler ve okullar ne kadar iyi olursa olsun başladığımız noktaya geri döneriz. Zaten bu sistem değişikliği henüz üniversiteye girişin nasıl olacağı sorusunu da boş bırakıyor.

Esas açıklanmayan: Meslek liseleri patronlara devrediliyor

Kendisi bir özel okul patronu olan bakan ve şürekâsının bu duruma pek de bir itirazı yok ki, yaptığı reform açıklamaları ağırlıklı olarak özel okul ve anadolu liselerini kapsamakta. Okulların büyük çoğunluğunu oluşturan ve yoksul ailelerin çocuklarının gittiği meslek ve imam hatip liselerinin ne olacağına dair bir açıklama yapılmadı.

Ancak biz biliyoruz ki meslek liselerinde büyük bir değişim yaşanıyor. Bırakın kamuoyunu, öğretmenlerin hatta okul müdürlerinin bile bilgilendirilmediği bir dönüşüm meslek liselerinde uygulamaya konuldu. Yüzlerce meslek lisesi, ticaret odaları ile yapılan bir anlaşma ile proje okulu oldu ve bu okullar belli şirketlerin hamiliğine verildi. Bu okullara şirketlerin MEB ile birlikte belirlediği müdürler atanacak ve bu müdürler eliyle de okulun

öğretmen kadrosu, staj ve öğretim programı belirlenecek. Bu durumda yeni sistemdeki kariyer ofislerinin ne anlama geleceği biraz daha beraklaşıyor.

Tatil düzenlemesi çalışan öğrencileri görmezden geliyor

Yeni sistemin yoksul ailelerin çocuklarına olan bakışını gösteren bir başka konu da tatil zamanlarının değişikliği. Bu değişikliğe göre yaz tatili iki hafta kısılacak, bir hafta ilk döneme, bir hafta da ikinci döneme ara tatiller olarak eklenecek. Özel okullarla karşılaştığımızda klimanın olmadığı ve öğrenci sayısının fazla olduğu devlet okullarında, yaz sıcaklarında verimli ders işlenemeyeceği ortada. Ancak daha da önemlisi bu değişiklik özellikle Anadolu'da ilkbaharın son döneminden sonbaharın ilk dönemine kadar mevsimlik işçi olarak çalışan öğrencileri okuldan biraz daha uzaklaştıracaktır.

İhale yine öğretmene

Yeni sistemin en önemli ayağı da elbette öğretmen eğitimi. Çünkü iktidarın iddiasına göre eğitim sisteminin esas sorunu öğretmenlerin nitelik olarak yetersizliği. Bütün bu

değişiklikleri uygulamaya sokmadan önce, Ziya Selçuk'a öncelikli okullara öğretmen atamasını tavsiye ederiz. Kendisi birkaç devlet okulu gezme fırsatı bulabilirse yetersizliğin sınavlarla, mülakatlarla atadıkları öğretmenlerde olmadığını, okulların eğitim kadrosunun boş ve üç kuruşa çalıştırdıkları ücretli öğretmenlerle geçici olarak doldurulduğunu, yetersizliğin bakanlığın kendisinde olduğunu görecektir. Ayrıca kendisinin eğitimci olduğu biliniyor. Öyleyse yine kendisine bir yıl herhangi bir devlet okulunda öğretmenlik yapmasını öneririz. Bakalım kalabalık sınıflarda, müfredat baskısıyla ve okulların mevcut fiziki koşullarında bu uygulamaya dayalı eğitim anlayışını ne kadar hayata geçirebilecek.

Bu sistemde öğrencilerin bir kısmı; gençliğini sınav stresine heba ederken büyük bir kısmı geleceksizlikle boğuşuyor, boşvermişlik, uyuşturucu, şiddet kışkırtıcı büyük bir yozlaşmaya maruz kalıyor. Gençliğin içerisinde bulunduğu bu toplumsal sorunlar yumağı, bundan çıkar sağlayan sermaye iktidarıyla çözülemez. Küçük bir azınlığın değil, tüm gençlerin geleceğini ancak ve ancak işçi ve emekçiler topyekûn kendileri güvenceye kavuşturabilir.

Dünya kazan devrim kepçe

Sudan devrimi kanlı yol ağzında

Kahraman Sudan halkı, kendi içindeki her türlü bölünmeyi (ulusal, etnik, siyasi vb.) aşarak Aralık ortasından son günlere kadar verdiği büyük mücadele sayesinde, katil Ömer Beşir'in ve İhvan'ın 30 yıllık diktatörlüğüne son verdi. Ancak devrimin daha da ileri gitmesini engellemek için yönetime el koyan Askeri Geçiş Konseyi, devrimin yönetici gücü Özgürlük ve Değişim İttifakı'nın,

yönetimin sivil bir konseye devredilmesi, bu kabul edilmediğinde iktidarın paylaşılması yolundaki taleplerine bir türlü onay vermedi. 6 Nisan'dan itibaren başkent Hartum'da Genelkurmay Başkanlığı binası önünde kurulan kamp, zaman zaman milyonları topladı, aralıksız talepleri dile getirdi. Ancak 3 Haziran'da Ömer Beşir'in kurduğu en vahşi silahlı güçlerden biri, eskiden Cancavid olarak tanı-

nan Çevik Destek Gücü halka ateş açtı, Sudan Tabipler Birliği'nin açıklamasına göre 100'den fazla insanı öldürdü. Cesetlerden 40'ı Nil nehrinden çıkartıldı. Gerek Darfur'daki kamp, gerek Port Sudan ve Wad Medeni gibi başka kentlerdeki dağıtıldı. Halkın zaman zaman sokağa çıkarak yaptığı protestolar derhal şiddetle bastırılıyor.

Saldırı, Suudi Arabistan ile onun yardakçısı ve Sudan'ın güçlü kuzey komşusu diktatör el Sisi yönetimindeki Mısır tarafından destekleniyor. Katliam, Riyad'da üst üste düzenlenen Körfez İşbirliği Konseyi, Arap Birliği ve İslam İşbirliği Teşkilatı toplantılarından hemen sonraya rastladı. Belli ki İran'a karşı geliştirilen saldırgan politikanın yanı sıra Sudan devriminin de idam kararı bu toplantıların bazılarında gizli olarak alındı. ABD ve Avrupalı emperyalistler ise Sudan halkıyla dayanışma mesajları yayınlıyor ve böylece dev-

rimi kendi kontrollerinde tutmak istiyor, devrim önderliği içinde yer alan ılımlı unsurları güçlendirmeye, Sudan'ın bir iç savaşa girmesini engellemeye çalışıyorlar.

Bu felakette, Sudan devriminin yönetici güçlerinin de sorumluluğu var. Daha önceki Arap devrimlerinde de, günümüzde Cezayir'de de olduğu gibi, Sudan devriminin en önde gelen yönetici gücü Meslek Odaları Birliği'nin küçük burjuva önderliği de baştan itibaren devrimci halk kitlelerinin öz savunma kapasitesini geliştirme karşısındaydı, silahlanmadan kati bir şekilde uzak durdu. Oysa Genelkurmay Başkanlığı önünde iki ay süren dev kitlesel kampı olanaklı kılan, başlangıçta, yani 6-7 Nisan günleri, ordunun tabanından askerlerin halka ateş açan daha sertlik yanlısı güçlere ateşle karşılık vermesi olmuştu. Devrim muhtemelen tabandaki askerleri ve genç subayları kendi yanında örgütleyerek ilerleyebilirdi. Şimdi

işler öylesine gülünç bir yere gelmiş durumda ki, Meslek Odaları Birliği halka açıklamalar yayınlıyor polisin görevinin halkı korumak olduğunu, kimsenin silahlanmamasını, ihtiyaç durumunda polise başvurmasını savunuyor. Askeri Geçiş Konseyi'nin elindeki devlet aygıtını, devrimin korunması için adres gösteriyor!

Sudan devriminin nasıl gelişeceğini dikkatle izlemeli, bütün dünyanın işçi sınıfı ve emekçileri olarak Sudan'ın kahraman halkına destek olmalıyız. Ama işi emperyalist devletlere havale ederek değil, kitle hareketini yeniden ayağa kaldırmanın yollarını bularak.

İsrail İşbirliği Teşkilatı ikiyüzlülüğe devam ediyor

Adı İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) olan uluslararası örgüt İsrail'le her türlü kirli iş birliği içinde olan Suudi Arabistan'ın ev sahipliğinde toplandı. ABD'nin koordinasyonu altında İran'a karşı İsrail'le şer ekseni oluşturulan, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Mısır'ın yanı sıra İsrail ile sözde gerilim yaşayan özde ticaret rekorları kıran Türkiye'nin başını çektiği teşkilat, Filistin'e destek kararları alarak günah çıkarttı.

Teşkilat "1967 sınırlarını esas alan, başkenti Kudüs olan, bağımsız ve egemen bir Filistin devletinin kurulmasını sağlamayan herhangi bir barış anlaşmasını reddetme" kararı aldı. ABD'nin Kudüs'ün başkent ilan edilmesine ve Golan'ın ilhakına tam destek vermesine, Gazze'nin bombalanmasına, Siyonist yerleşimlerdeki katliamlara somut bir karşılık vermeyi reddeden İİT, bu kararlar özünde Siyonist İsrail'in meşruiyetini bir kez daha teyit ediyor. Çünkü 1967 sınırları demek Siyonizmin sürdürdüğü Filistinlilerin geri dönüş

hakkından vazgeçmek demektir. İrkçı ve dinci İsrail devleti var oldukça Filistin sorununun çözülemeyeceği gerçeğini gizlemek demektir.

Filistin halkını katleden bombalara lafla, Kudüs'ü ve Golan'ı zapt eden Siyonist orduya basın açıklamasıyla karşılık veren bu teşkilat üyeleri İran'a karşı ise lafla değil Amerikan silahlarıyla hazırlık yapıyor. İİT, her gün Suud'un Amerikan malı bombalarıyla katledilen Yemen halkını görmezden geliyor, Suud ve BAE'nin isteğiyle İran'ı hedef gösteriyor. Özetle İİT, lafta ne derse desin İsrail İşbirliği Teşkilatı olarak çalışmaya devam ediyor.

Mevlüt Çavuşoğlu zirvede "eğer Allah esirgesin, tarihi sorumluluğumuzu yerine getiremezsek Ümmet ve Allah önünde hesap veririz" demiş. Hesabınız kabarıksız! Ve siz bu sözleri söylerken vereceğiniz hesaba, siz oradayken Amerikan bombalarıyla katledilen ve sizin susarak onay verdiğiniz 27 Yemenli çocuğun canı daha eklendi.

Oslo görüşmeleri: Venezuela'ya kurulan yeni tuzak

Emperyalizmin Venezuela ablukası devam ediyor. İç savaş kıskırtmaları, elektrik kesintisi provokasyonları, darbe girişimleri sonuç vermeyince emperyalizm yeni bir taktik hamle hayata geçirdi: Oslo görüşmeleri.

ABD Başkanı Trump tarafından Venezuela devlet başkanı ilan edilen emperyalizm işbirlikçisi Juan Guaidó'nun sadece ABD tarafından desteklendiğini düşünmek doğru değil. Avrupalı emperyalistler de başından beri Trump kadar pervasızca olmasa da Maduro'nun iktidardan düşürülmesi için çabalyor. Daha meselenin başında, derhal emperyalizmin gözetiminde bir seçim düzenlenmediği takdirde Guaidó'nun iktidarını tanıyacakları şantajını yapanlar, AB üyesi ülkeler olmuştu. Bu sözde ılımlı tutu-

mun da ABD'nin şahin tutumundan özünde farkı yoktu.

Şimdi emperyalizmin çıkarları doğrultusunda diplomatik faaliyetleri ile ünlenen "demokrasi timsali" Norveç'in sözde arabuluculuğunda başlatılan görüşmeler de bir orta yol bulma amacı gütmüyor. Burada birkaç hedeften bahsetmek mümkün. Öncelikle 1 Mayıs'ın hemen öncesindeki başarısız darbe girişimiyle "artık bu kadarı da olmaz" dedirten muhalefete meşruiyetini ve gücünü yeniden kazandırmak istiyorlar. İkinci olarak hedeflenen, Maduro hükümetini destekleyen burjuva güçler ve ordunun içerisinde zamanla bir bölünme yaratmak. Ve sonunda süreç kabul edilemez dayatmalar yüzünden akamete uğradığında ise, Amerikan askeri müdahalesinden başka tüm seçenekle-

rin tüketildiği algısını oluşturmak; taarruz öncesinde de karşı cepheyi olabildiğince yumuşatmak.

Nitekim görüşmeler muhalefeti "önce Maduro istifa etsin ve geçici bir hükümet kurulsun" dayatması ile daha erken bir aşamada çöktü. Emperyalizm işbirlikçisi muhalefeti muhatap olarak ve emperyalist hamilerinin gözetimindeki masalarda anlaşma kovalayarak Venezuela, üzerindeki baskıyı savuşturamaz. Daha önce de söylediğimiz gibi Venezuela'da orta yol yoktur ki zaten emperyalistlerin amacı da arayı bulmak değil, ABD'nin askeri saldırısına zemin hazırlamaktır. Oslo görüşmeleri bu anlamda Venezuela halkı şahsında dünya emekçilerinin önüne kurulmuş yeni bir tuzaktan ötesi değildir.

Cezayir: Luiza Hanun'a özgürlük!

Şubat ayında başlayan Cezayir devrimi, her hafta Cuma günleri yapılan büyük eylemlerle devam ederken 9 Mayıs'ta ülkenin önde gelen sol partilerinden Trotskist gelenekten gelen Parti des Travailleurs'ün (PT-İşçi Partisi) başkanı, geçmişte Buteflika'nın karşısında, Arap dünyasında ilk kez bir kadın olarak cumhurbaşkanı adayı olarak yarışmış olan Luiza Hanun bir askeri mahkemenin kararıyla tutuklandı.

Hanun'a yöneltilen suçlama insanı güldürecek nitelikte: "rejimi değiştirmek istemek"! Cezayir halkı dört aya yaklaşan bir süredir açık "rejim değişikliği" talebiyle milyonlarıyla sokaklara çıkıyor. Bu devrimci hareketin içinden bir par-

tinin lideri "rejim değişikliği istemek" suçundan tutuklanıyor!

9 Mayıs'tan bu yana Hanun'un serbest bırakılması için birçok girişim yapıldı. Serbest bırakılması için mücadele etmek üzere, Fransa'ya karşı ulusal kurtuluş savaşının kadın mücahitlerinden Zehra Drif başkanlığında bir komite kuruldu. Komite, eski cumhurbaşkanı Abdülaziz Buteflika devrimin baskısı altında çekildikten sonra ülkenin güçlü adamı haline gelen Genelkurmay Başkanı Ahmet Kayid Salih ile Buteflika'nın yerine geçici cumhurbaşkanı olarak görevi devralan Abdülkadir Binsalih hakkında suç duyurusunda bulundu. Ülkenin devrim yanlısı 10 partisi ortak bir

açıklamayla Hanun'un salıverilmesini talep etti. Eski sömürgeci ülke olduğu için Cezayir'le yakın ilişkileri olan Fransa'da 3.000 aydın ortak bir bildiriye imza attı. Ama bu satırların yazıldığı Haziran başında Hanun hâlâ tutuklu bulunuyor.

Hanun'un tutukluluğu Cezayir'in bütün devrimcilerinin ve değişim yanlısı bütün partilerin başında bir tehdit oluşturuyor. Devrimin çıkarları, Hanun'un derhal salıverilmesi için mücadeleyi gerektiriyor. Bugün Cezayir'de rejimi değiştirmeyi istemek değil, eski rejimi savunmak suçtur!

Küba'da Trotskiy'in mirasının izinde uluslararası konferans

Küba'nın başkenti Havana'da, Mayıs ayının ilk haftasında 6-8 Mayıs tarihleri arasında, Lev Trotskiy'in mirası üzerine bir konferans gerçekleşti. Konferans, verimli tartışmaların yanı sıra Küba'nın emperyalizme ve kapitalist restorasyona karşı savunulması açısından Kübalı devrimcilerle güçlü bağların kurulmasını sağlaması bakımından önemli bir zemin oluşturdu.

Küba'nın başkenti Havana'da, Mayıs ayının ilk haftasında 6-8 Mayıs tarihleri arasında, Lev Trotskiy'in mirası üzerine bir konferans gerçekleşti. Konferansın çağrısı ve örgütlenmesi, Juan Marinello Kültürel Araştırma Merkezi, Franz Hinkelammert Eleştirel Toplumsal Düşünce Kürsüsü ve Havana Üniversitesi Felsefe Bölümü tarafından yapıldı. Kübalıların yanı sıra, birçok Latin Amerika ülkesinden, Kuzey Amerika'dan, Avrupa'dan ve Asya'dan katılımcıların yer aldığı konferans, Küba bir işçi devleti olduktan sonra, devrimin altmışıncı yılında, devrimin topraklarında bu büyük devrimci önder adına yapılan ilk etkinlik olma özelliğini taşıyordu. Küba devriminin kazanımlarının ve bizzat işçi devletinin varlığının emperyalizmin saldırganlığı ve bürokrasinin yalpalamaları karşısında tehdit altında olduğu bir anda, ülkenin bağrından çıkan, tüm dünyanın devrimci Marksistlerine yapılan uluslararası konferans çağrısı, restorasyona karşı mücadele açısından da büyük önem taşıyordu.

Devrimci İşçi Partisi, Küba'dan yükselen bu çağrıya özel bir önem atfederek konferansa Fransa'daki kardeş grubu ROR'dan (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) bir temsilci ile birlikte katıldı. Her iki temsilcinin konferansta yaptığı konuşmaların yanı sıra açtığı stantla DİP'i ve ROR'u tanıtan İngilizce ve İspanyolca broşürleri, Venezuela'nın emperyalizme karşı savunulması, 8 Mart ve 1 Mayıs'ta mücadele çağrılarının yer aldığı uluslararası bildirileri hem uluslararası katılımcılara hem de konferansa konuşmacı ya da dinleyici olarak

katılan Kübalılara ulaştırdı. *Devrimci Marksizm* dergisinin yılda bir kez yayımlanan İngilizce özel sayısı *Revolutionary Marxism*'in 2017, 2018 ve 2019 sayılarının yanı sıra, uluslararası akımımızın İngilizce ve İspanyolca olarak çift dilli yayınlanan teorik yayını *World Revolution/ Revolución Mundial* de standımızda yer aldı.

Trotskiy İstanbul'da, Nazım Hikmet Havana'da

Konferansın ikinci gününde DİP temsilcisi, "Trotskiy İstanbul'da, Nazım Hikmet Havana'da" başlıklı bir konuşma yaptı. Kübalı katılımcılara bizzat kendi dillerinde seslenebilmek için İspanyolca yapılan konuşma, uluslararası katılımcılar için de İngilizceye çevrildi. Yoldaşımız, büyük ilgi çeken konuşmasını, bir işçi devleti olarak Küba'yı emperyalizme, kapitalist restorasyona ve bürokrasiye karşı savunmanın devrimci Marksistler için bir zorunluluk olduğunun altını çizerek bitirdi ve konuşma konusu hakkında daha ayrıntılı bilgi almak isteyenleri dışarıda bulunan standımıza davet etti. Özellikle Küba'nın savunulmasına dair yapılan vurgu, salonda bulunan Kübalılardan büyük alkış aldı.

Sürekli Devrim, Trotskiy ve Che

ROR temsilcisinin son gün yaptığı konuşmanın başlığı ise "Sürekli Devrim, Trotskiy ve Che" şeklindeydi. Marx'tan Trotskiy'e kadar Sürekli Devrim kavramının kısa bir tarihçesini veren yoldaşımız, Küba devrimin sürekli devrimin çok iyi bir örneği olduğunu başka örneklerle

kıyaslayarak anlattı. Che Guevara'nın temsil ettiği devrimci önderliğin dünya devrimi için uğraşlarından örnekler veren yoldaşımız, Che'nin Ekim devriminden yarım asır sonra dünya devriminin güncelliğini hatırlattığını, bize düşenin de Che'den yarım yüzyıl sonra dünya devrimi için mücadele etmek olduğunu vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Üç gün yoğun tartışmaların ardından sonlanan etkinliğin kapanış konuşmasını, etkinliğin Kübalı düzenleyicilerinden birisi gerçekleştirdi. Bir ilk olan bu etkinliğin gerçekleştiği tarihlerin rastgele seçilmediğini vurgulayan konuşmacı, başlangıç tarihinin Marx'ın doğumuna, bitiş gününün ise Trotskiy'in kurucusu olduğu Kızıl Ordu'nun Nazi barbarlığını yenilgiye uğratmasına denk geldiğini belirtti. Bu konuşmanın ardından etkinlik, hep bir ağızdan çeşitli dillerde Enternasyonal marşının okunması ile sona erdi.

Konferansın düzenleyicileri, katılımcılara Küba devrimine ve Trotskiy'in mirasına dair konferans dışı etkinlikler de planlamıştı. Konferansın ikinci günü akşam, Lev Trotskiy'in sürgünde geçirdiği yılları konu alan tamamlanmamış bir belgeselin gösterimi, yönetmeninin katılımıyla gerçekleşti. Lev Trotskiy'in hayatının sürgünde geçen döneminde özellikle son yıllarında çevresinde yer alan birçok kişiyle 1970'lerde yapılmış röportajlardan oluşan ham malzemenin üzerine inşa edilen belgesel tüm katılımcılardan büyük bir ilgi gördü.

Konferansın bitiminden sonra ise etkinliği düzenleyen Kübalı devrimciler, katılımcıları, Küba devriminin en belirleyici muharebesinin verildiği Santa Clara şehrine götürdü. Che Guevara'nın ve Bolivya'da şehit düşen yoldaşlarının mozolesinin de bulunduğu anıtın yanı sıra, karşı devrimciler için büyük bir yenilgi anlamına gelen "Zırhlı Tren Pususu"nun anıtı da ziyaret edildi.

Konferans, verimli tartışmaların yanı sıra Küba'nın emperyalizme ve kapitalist restorasyona karşı savunulması açısından Kübalı devrimcilerle güçlü bağların kurulmasını sağlaması bakımından önemli bir zemin oluşturdu.

Armağan Tulun

Küba'ya seyahat yasağı değil emperyalist kuşatma

ABD, 4 Haziran'da Küba'ya yönelik yeni yaptırımların uygulanacağını açıkladı. ABD'den Küba'ya belli başlıklar altında sınıflandırılmış şekilde toplu halde seyahat edilebiliyordu. Şimdi tüm grup turlarının ve yolcu gemisi seferlerinin de yasaklandığı açıklandı. Gerekçe ne? Küba'nın istikrarı bozması, hukukun üstünlüğünü baltalayıp demokratik süreçleri bastırarak Venezuela ve Nikaragua gibi ülkelerde ABD'nin hasımlarını desteklemesi. Hukukun üstünlüğü ve demokratik süreç dedikleri Venezuela'da ABD'nin kuklası Daniel Guaidó'nun Venezuela halkının seçtiği Maduro karşısında kendi kendini başkan ilan etmesi! Darbe girişimi ile Maduro'yu devirmeye çalışmak ve Venezuela'ya emperyalist savaş tehdidi savurmak da ABD'nin demokratik süreçlere desteği!

Venezuela'da emperyalist darbe girişiminin ve kukla Guaidó'nun sahneye çıkmasının ilk gününden itibaren, ABD'nin ve derhal onunla birlikte saf tutan Avrupa Birliği emperyalizminin yalanlarını ve ikiyüzlülüğünü anlatmaya çalıştık. ABD'nin asıl amacının, arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika'da kendisi için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak, direnç gösteren ülkeleri de teslim almak olduğunu söyledik. Hedef tahtasında sadece Venezuela'nın değil, başta Küba olmak üzere bazı başka ülkelerin de yer aldığını ifade ettik. Emperyalizm Venezuela'da, elektrik kesintisi provokasyonlarından darbe girişimine, iç savaş kışkırtıcılığından askeri saldırı tehdidinde ve nihayet arabuluculuk adı altına diplomatik tuzaklara her yolu deniyor. Küba'ya yönelik yeni ABD yaptırımları da, kendilerinin bile başka bir kılıf altında saklama gereği duymadıkları gibi, hem Venezuela'da emperyalizmin elini güçlendirmek hem de bu vesileyle Küba'yı ekonomik olarak zorlamak amacını taşıyor.

ABD emperyalizminin gerekçesi ne kadar açıksa, Küba'nın bu hamleye verdiği cevap da bir o kadar net: Küba ablukayı ağırlaştırılan tedbirlerden korkmuyor: "Venezuela halkı istediği sürece, Venezuela'ya destek devam edecek ve bu, tartışmaya açık bir konu değil!"

Bu yıl Küba devriminin 60. yılı. 60 yıldır Küba halkı, devrimini ABD emperyalizmine karşı savunuyor. Küba'nın devrimden önceki 60 yılı ise ABD ve işbirlikçilerinin yönetimine, hâkimiyetine karşı mücadeleyle geçti. Sömürgecilğe ve emperyalizme karşı mücadelesinin tarihi daha da uzun bir geçmişe dayanıyor. Ve Küba halkı, bugün sosyalizme sahip çıkıyor, burnunun dibindeki emperyalist deve kafa tutuyor, bu yaptırımlarla ambargolarla bizi dize getiremezsiniz diyor. Çünkü bunları yapmazsa bir kez daha ABD'nin tutsağı haline geleceğini biliyor. ABD'nin kumar ve fuhuş cenneti olan, Amerikan mafyalarının işlettiği otellerde her türlü pisliğin döndüğü bir ada bugün dünyanın en güvenli ülkesi haline geldiye, bu, emperyalizm ve kapitalizm adadan sökülüp atıldığı içindir. Bürokrasinin içinde gittikçe güçlenen restorasyonist eğilime rağmen bugün Küba hâlâ işçi sınıfının kazanımlarının korunduğu bir ülke olduğu içindir.

ABD bu yüzden, yeni yaptırımları için Venezuela'ya destek kadar, Küba'nın komünizmde ısrar etmesini de gerekçe gösteriyor. Aslında Küba'da komünizmde ısrar eden işçi devletinin kazanımlarını korumak isteyen Küba'nın emekçi halkıdır, bürokrasi içinde ise ablukayı kapitalizmi restore ederek kırmaya hevesli bir grubun varlığı sır değil. Dolayısıyla ABD Küba'da kapitalist restorasyon yönündeki eğilimleri mantıklı sonucuna vardırarak ve restorasyonun karşısındaki işçi sınıfı direncini dışarıdan baskıyla kırmak istiyor! Bu yüzdendir ki, bu yaptırımlar çeşitli seyahat engelleri getiren basit tedbirler değil, ABD emperyalizminin Venezuela'yla birlikte Küba'yı ve Latin Amerika'da ayağına dolanan diğer ülkeleri biraz daha kuşatma adımlarıdır. Bu kuşatmaya karşı mücadele de sadece Venezuela ve Küba emekçi halkının değil, tüm dünya işçi sınıfının ve emekçi halkının çıkarımadır. Venezuela'yı emperyalizmin baskısına ve Küba'yı emperyalizmin işçi devletini yıkmaya mücadelesine karşı her türlü yolla savunmak hepimizin görevidir.

Sivas katliamınının 26. yılı:

Hepsi oradaydı!

Unutma! Hatırla! Örgütlen ve mücadele et!

Bu yıl 2 Temmuz Sivas katliamının 26. yıldönümü. Halk, 35 canımızın katledildiği Madımak'ı unutmadı ve hiçbir zaman da unutmayacak. Ama artık 26 yıl sonra bugün bir kez daha "hatırla" diye haykırıyoruz. Çünkü bugün güvende olmak, geleceğimizi güven altına almak istiyorsak sadece yitirdiğimiz canları değil, bu katliamın neden ve nasıl olduğunu da hatırlamalıyız.

Sadece unutmamak yetmez! Hatırla! Çünkü güvende değiliz, hatırlamazsak ve uyanmazsak asla güvende olmayacağız!

Çünkü devletlû katliamın hesabı sorulmadı. 13 Mart 2012 tarihinde bir Salı günü katliam davası zaman aşımına uğratıldı. 1993'ten 2012'ye her renkten 12 hükümet el birliği ile bu davayı zaman aşımına götürdü. 7 yıl sonra bugün, katliam sanıklarının avukatlarının partisi AKP iktidarda; zaman aşımını "milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun" diyerek selamlayan Erdoğan, tüm yetkileri elinde toplamış bir Cumhurbaşkanı olarak ülkeyi yönetiyor.

Sivas katliamınının zaman aşımına uğramasını hayırlı gören Erdoğan, daha sonra Reyhanlı katliamında ölenleri "53 Sünni vatandaşımız" diye tanımladı. Emperyalizmin eliyle, Sünni dünyanın liderliğine soyunanların iş birliğiyle Sivas'ı yakan ateş Suriye'yi, Irak'ı tüm Ortadoğu'yu da tutuşturdu. Yangın sürüyor. Bugün ABD emperyalizmi İran'ı kuşatırken, Ortadoğu'da halkları birbirine boğazlatırken Türkiye'de de yine halkın arasında mezhepçilik pompalanıyor, dini taassup ve

yobazlık, ırkçılık ve faşizm yine sermayenin ve emperyalizmin hizmetine koşuyor. İlk defa değil! Eğer hatırlamazsak, ders çıkarmazsak ve hesap sormazsak son da olmayacak!

Hatırla! Sivas bir devletlû katliamdı!

Sivas katliamında siyasal İslamcılar ve ülkücü faşistler ön safta saldırmışsa da perde arkasında tüm kirli düzenin bir ekip çalışması vardı. Gerek emniyet gerek Sivas ilinin alay komutanlığı aracılığıyla TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) saatlerce müdahale etmeyerek göstericilerin işini kolaylaştırmıştır. O dönem devletin başında, cumhurbaşkanı olarak o günden sadece dört yıl sonra 28

Şubat askeri müdahalesine ortak olacak olan çok güçlü bir politikacı, Süleyman Demirel oturmaktadır. Tansu Çiller'in başbakanlığındaki hükümette SHP (yani CHP'nin o gün cisimleştiği parti) koalisyon ortağıdır. İslamcılar henüz iktidarda falan değildir. Ama Demirel "olay münferittir, ağır tahrik var" diyerek, Tansu Çiller ise "çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir" sözleriyle Madımak'ı yakan katillerin arasından konuşmuştur. Bunlarla ülkeyi ortakça yönetmeye devam eden SHP'nin lideri Erdal İnönü'ye ise halk onu cenazeden kovarak yanıt vermiştir. Hatırla! Devlet Madımak katliamının kolayca önüne geçebilirdi. Ama geçemedi!

Hatırla! Katliamın hedefi emekçi halkın uyanışıdır!

Emekçi halkın her ayağa kalkışında hâkim sınıflar mezhepçilik kartını kullanarak, katliam yaparak ve kardeş kavgasını kışkırtarak bu uyanışın önüne set çekmiştir. 1993 bir cenazeler yılıdır. Kontrgerilla iş başındadır. Önce Uğur Mumcu ardından Turgut Özal ve nihayet Sivas katliamı... Katliamın devletlûları bu cenazeler vesilesiyle ve pek çok başka araçla adım adım sınıf kavgasının yerine mezhep çatışmasını ve laiklik-şeriat ikiliğini geçirmeyi başarmıştır. Dönemi hatırlayın! İşçi sınıfında büyük bir kaynaşma yaşanıyor. 1989 Bahar Eylemleri'nde bir milyon işçi sokaklara çıkarak 12 Eylül'ün korkunç kısıtlamalarına ayaklarıyla son verdi. 1990'da kamu emekçileri sendikacılığı, yani daha sonra KESK haline gelecek sendika hareketi doğdu. 1990-91 Türkiye tarihinin gördüğü en büyük işçi mücadelelerinden biri olan Zonguldak grevine ve Büyük Madenci Yürüyüşü'ne tanık oldu. Sınıfın bu mücadele eğilimi biraz yavaşlamakla birlikte daha sonraki yıllarda da (Erdemir, Paşabahçe vb.) devam etti. Sivas'ın öncesindeki ve sonrasındaki provokasyonlarla, cinayetlerle, katliamlarla önüne set çekilen işte bu uyanıştır.

Hatırla! Sadece bugün iktidarda olanları görmek yetmez! Muhalefetteki suç ortaklarını da gör!

Devletlû katliamın azmettiricileri, katillerin aklayıcıları, "tahrik var" korusu ve düpedüz faşizm, iktidarı ve muhalefetiyle tüm siyaset sahnesini kaplamış durumdadır. Yıllar içinde mezhepçilik ve dini bağnazlık karşısında kendisini tek sığınak olarak gösteren CHP bugün Millet İttifakı kamyonuna tüm bu cürufatı doldurup siyasetin orta yerine boşaltmış durumdadır. Bugün halkı peşine taktıkları adamlar belediye başkanlığı makamına sadece Sivas'ın değil, Maraş'ın, Çorum'un ve nicelerinin katili faşist liderlerin mezarlarından geçerek ve onlara dua okuyarak yürüyor! Yanlarına Sivas'ta kitleyle birlikte vedele gelen, dönemin Sivas Belediye Başkanı, bugünün Saadet Partisi Genel Başkanı "mücahit Temel"i almışlar, Sivas davasını yarığandan kaçırıp Devlet Denetleme Kurulu'na havale eden Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanı adayı yapmışlar, mezhepçi siyasetin sembolü Davutoğlu'na umut bağlayıp "kur artık partini" diye yalvarıyorlar. Bu fütursuzluk, bu utanmazlık nedir? Sivas katliamının cenazesinde halkın haklı tepkisiyle karşı karşıya kalanların suçları da mı zaman aşımına uğradı yoksa?

Unutma! Hatırla! İzin verme! Düzen partilerinden kop! Emegin çatısı altında birleş! Örgütlen ve mücadele et!

Ekmeğe ve hürriyet isteyen işçiler emekçiler! Faşizmin, ırkçılığın, mezhepçiliğin kol gezdiği bir ülkede ve bölgede nefsi müdafaa içinde olan Alevi halkımız! Bu adaletsizliği sineye çekmek istemeyen, işçisiyle, işsizisiyle, öğrencisiyle genç kuşak! İstibdadı karşı birleşin! Düzen partilerinden tamamen kopun! Kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasını yükseltin!

Devrimci İşçi Partisi olarak sizleri, her birinizi, bu kirli ve katliamcı düzeni yıkmak, değiştirmek; yerine kendi düzenimizi, katliamların olmadığı, hak arayanın coplanmadığı, gaza boğulmadığı, sömürünün, işsizliğin, kardeş kavgasının olmadığı, mezhepçiliğin ve faşizmin görüldüğü yerde ezildiği bir düzen kurmak için birlikte örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz!

